

Ернст Модерзон

У ПУТАХ САТАНИ

УДК 821.112.2-97:133

М74

Модерзон Е.

М74 У путах сатани / Переклад з російської. – 2-е вид. – К. :

Світло на Сході, 2021. – 144 с.

ISBN 978-617-7554-19-5

Проповідник і душеопікун Ернст Модерзон торкнувся дуже важливої теми, яку багато хто вважає несерйозною – окультизму.

Через непереборну цікавість, тілесні недуги або ж тимчасові проблеми люди часто звертаються до знахарок, віщунів, спіритів, навіть не здогадуючись, що так вони опиняються в путах сатани, вирватися з яких майже неможливо. Однак надія є. Вона – у крові Ісуса Христа, в Його святій жертві та безмежній любові!

Переклад з російської.

УДК 821.112.2-97:133

Вид. № 02.248

ISBN 978-617-7554-19-5

© 2016 «Свет на Востоке»

© 2019 «Світло на Сході»

© 2021 «Світло на Сході»,

укр. переклад

ЗМІСТ

ВСТУПНЕ СЛОВО	6
ПЕРЕДМОВА.....	10
ЧОМУ Я ВИРІШИВ НАПИСАТИ ЦЮ КНИГУ	12
ЩО ГОВОРИТЬ СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ	20
Жертвопринесення дітей.....	21
Віщуни	22
Тлумачення прикмет.....	25
Чаклунство.....	31
Заклинателі.....	38
ДЕЯКІ ФОРМИ ОКУЛЬТИЗМУ.....	46
Замовляння бородавок	46
Замовляння зубного та іншого болю	50
«Великодня» вода та інші магичні методи лікування.....	53
«Небесні» та «вогняні» листи.....	57
«Шоста й сьома книги Мойсея».....	57

НАСЛІДКИ ОКУЛЬТИЗМУ.....	61
Відсутність радості в молитві	61
Відсутність миру.....	62
Думки про самогубство.....	63
Гріховні думки.....	64
Нерозуміння Слова Божого	65
Думки про вбивство	66
ПЕРЕДБАЧЕННЯ, ВОРОЖІННЯ НА КАРТАХ ТА ЇХНІ НАСЛІДКИ.....	70
НАСЛІДКИ СПІРИТИЗМУ.....	80
Обертання чашки.....	81
Магнетизм.....	84
Небезпека публічних експериментів	87
Гіпноз.....	89
«Голоси світла»	96
Спиритуалізм.....	99
Астрологія	103

ЯК ЗВІЛЬНИТИСЯ ВІД ГРІХА ОКУЛЬТИЗМУ .	106
Усвідомлення гріха	106
Покаяння – зміна свідомості	110
Віра й молитва	111
Молитовна підтримка	113
Піст	115
Молитва з покладанням рук	115
Подяка	118
Закликати ім'я Ісуса	119
Не вимовляти богохульні думки	119
Знищити книги і предмети для ворожіння	120
Старанне читання Біблії	121
Постійність у молитві	123
Спілкування з дітьми Божими	124
Союз із Господом	125
ВРАЖАЮЧЕ СВІДЧЕННЯ	127

ВСТУПНЕ СЛОВО

Книга «У путях сатани» присвячена надзвичайно важливій проблемі та правдиво висвітлює питання, про які людям неприємно й незручно говорити. У ній написано про речі, з якими стикаються сотні тисяч людей, про речі згубні та руйнівні. Якщо узагальнити й окреслити тему книги одним словом, то в ній ідеться про окультизм.

Що небезпечного в окультизмі? Небезпечне те, що люди, звертаючись до потойбічних сил у той чи інший спосіб, часто не розуміють і не усвідомлюють, що наражають на смертельну небезпеку не лише себе, але й своїх нащадків.

Не секрет, що навколо нас вирує ідолопоклонство. З лісовою пожежею за сильного вітру можна зіставити швидкість, з якою окультизм захоплює серця людей. І наслідки цього процесу жахливі. Застосування окультних практик і звертання до різних знахарів, ворожок, екстрасенсів, хіромантів, астрологів та інших окультистів фактично є звертанням до диявола, який має один намір, одну мету – вкрасти, вбити й погубити.

Кожне звертання до слуг сатани або ж надання дозволу на втручання в наше життя через отримання від них певної «допомоги» є не чим іншим, як відкриттям свого життя

для вторгнення в нього сил темряви з усіма страшними наслідками. Диявол розставив дуже багато пасток, зробивши доступ до своїх «послуг» напрочуд простим. І люди, навіть не замислюючись, надають йому право втручатися в їхнє життя.

Перегляд фільмів-жахів відповідного змісту, захоплення «Битвою екстрасенсів» та іншими подібними шоу, використання різних амулетів та оберегів (шпилька від пристріту, червона нитка на зап'ястку тощо), забобони, гороскопи, сонники та багато інших речей, що так упевнено ввійшли в побут сучасної людини і вважаються мало не за норму, насправді є тим, що руйнує наше життя.

У своєму пастирському служінні мені довелося стикатися з численними випадками, коли люди, вдаючись до окультних практик, тим самим привносили негативні наслідки не тільки у власне життя, але й у життя своїх дітей та онуків. Руйнування шлюбів, нав'язливі думки про самогубство, неспроможність налагоджувати дружні, радісні, доброзичливі стосунки з друзями та близькими, фізичні проблеми, ураження страшними хворобами дітей – усе це є прямими наслідками окультизму. І це далеко не все, адже перелік ознак негативного впливу окультизму на людину можна продовжити: бунт проти Бога, безпідставні страхи, нічні кошмари, несприйняття

Євангелія, недовіра до Божого Слова, відсутність бажання читати Біблію, сексуальні збочення та нав'язливі фантазії в цій сфері тощо. Бездумне звертання до окультних практик завдає багато болю – це і зруйновані стосунки, і занепад у церквах, і зради, і в'їдливі осуд ближніх... На жаль, речі, про які йдеться у цій книзі, – не поодинокі випадки. Навпаки, це зло дуже поширене.

Але Господь Ісус Христос переміг диявола! Він – єдиний, Хто може надати свободу від окультної залежності. Потрібно усвідомити, що для звільнення від руйнівних наслідків окультизму необхідно ретельно, крок за кроком, відновити стосунки з Богом, сповідавши кожний випадок звертання до різних цілительів, віщунів і всіляких інших сатанинських слуг. Необхідно покаятися в тому, що замість Бога ви звернулися до Його ворога, тим самим запросивши диявола у своє життя. Якщо ви звернулися по «допомогу» до його слуг, то таким чином запросили самого диявола, і тепер він має право втручатись у ваше життя і руйнувати його. Вам необхідно зректись усіх претензій диявола на вас. Саме відреченням від усіх окультних практик ви позбавляєте ворога права на вас і на ваше життя.

Бог сильніший за диявола. Але Він ніколи не діє у насильницький спосіб. Вам необхідно особисто запросити Його у своє життя. Ті

сфери вашого життя, які були підкорені дияволу, необхідно підкорити Богові, свідомо надавши Йому право бути вашим Паном і Захисником. У молитві посвятіть Господу Ісусу Христу своє життя і сповідайте, що тільки Він має право на ваш дух, душу й тіло. Покаяння, свідоме зречення всього окультного звільняє від страшних наслідків, позбавляє ворога прав на вас і вводить вас у свободу!

Якщо, читаючи цю книгу, ви зрозумієте, що проблеми, описані в ній, стосуються також і вас, – знайте, що вихід існує! Він у перемозі Ісуса Христа, у вашій свідомій відмові від обману диявола, у зреченні гріхів гидоти, до яких належить окультизм, і в абсолютній посвяті себе Христу, Його Істині.

Тисячі людей, які усвідомили цю проблему, навели лад у своєму житті. Вони відреклися від справ диявола і, віддавши себе Богові, набули в Господі радість, мир і спокій та посвячено служать Богу.

*Василь Давидюк,
пастор церкви*

ПЕРЕДМОВА

У цій книзі я не прагну наводити результати наукових досліджень у сфері окультизму. З її допомогою я хочу не тільки полегшити роботу духовним наставникам, але насамперед допомогти тим, хто через чаклунство опинився під владою диявола та не знає, як звільнитися. Маю палке бажання допомогти цим нужденним, щось порадити та вказати на шлях, який веде до спокою. Крім того, хочу послужити тим, хто скутий забобонами і про це навіть не здогадується. Також я прагну роз'яснити й показати, що ворожіння на картах, астрологія, пророкування майбутнього та замовляння, спіритизм, гіпноз і використання магнетизму вкрай небезпечні та призводять до тяжких наслідків; викликати в людях прагнення звільнитися від влади п'їтьми. А ще я хочу допомогти тим, хто покликаний проповідувати Слово Боже. Занадто мало ми говоримо про гріх чаклунства, який надзвичайно поширений. І саме в ньому криється причина того, що дуже багато людей не може прийти до віри та спокою.

Вважаю за краще надати слово людям, які можуть говорити, спираючись на власний гіркий досвід. Такі вражаючі свідоцтва зазвичай є більш дієвими, ніж усіякі християнські моралі та повчання.

За той період, коли ці розділи публікувалися в тижневику «Святість перед Господом», я отримав неймовірну кількість листів, в яких люди ділилися зі мною: «...Тільки зараз усвідомив причину того, чому моє духовне життя не просувається вперед».

Тож нехай ця книга буде благословенною для того, щоб пролити світло на окультизм – цю темну сферу, щоб люди усвідомили свою скутість, а натомість здобули славу свободу дітей Божих!

*Ернст Модерзон,
Бад-Бланкенбург,
1924*

ЧОМУ Я ВИРІШИВ НАПИСАТИ ЦЮ КНИГУ

Багато років тому я слухав проповіді Еліаса Шренка. Служитель проповідував про гріховність чаклунства, наголошуючи на тому, наскільки часто при цьому згадується ймення Бога. Я ж думав: «Навіщо він так багато про це говорить? Зараз навряд чи щось подібне відбувається. Хто в таке вірить? Наш прогресивний вік уже давно та назавжди викоренив усілякі забобони!»

Але поступово я набував досвіду душеопікування: мандрівний проповідник має більше можливостей для такої роботи, ніж звичайний служитель церкви. До мене приходили різні люди зі скаргами на те, що їх переслідують богохульні думки. Здавалося, нібито якась сила примушує людей формулювати такі думки. Ці думки хули на Бога, а саме на Духа Святого, з'являлися виключно тоді, коли вони хотіли молитися, читати Біблію чи вирушати на зібрання.

І під час тривалої бесіди виявлялося, що ці люди замолоду або ж у дитинстві були «замовлені». Ймовірно, це було саме те, про що колись говорив проповідник Шренк. Однак тоді я вбачав лише випадковий збіг, що люди, яких мучать богохульні думки, колись були пов'язані із замовлянням.

Це зустрічалося настільки часто, що я почав підозрювати якийсь внутрішній взаємозв'язок. Урешті-решт дійшов висновку: замовляння призводять до богохульства. Моя впевненість була настільки твердою, що я, лише чуючи скарги на богохульні думки, вже не запитував у співрозмовників, чи замовляли їх у дитинстві, а сам це стверджував. Найчастіше люди налякано та здивовано запитували: «Звідки ви про це знаєте?» Я ж відповідав, що з досвіду духовних наставників знаю, що думки хули завжди є наслідком чаклунського гріха – замовляння.

Дехто заперечував: «Я ж нічого такого не знаю!» Та на прохання дізнатися у своєї матері, чи відбувалося замовляння в дитинстві, майже завжди було: «Так, замовляння дійсно мало місце!»

В окремих випадках факт замовляння встановити було неможливо: або матері вже не було серед живих, або ж вона наполегливо запевняла у відсутності замовляння. Однак я настільки часто виявляв цей взаємозв'язок, що був переконаний у замовлянні навіть тоді, коли це неможливо було довести. Якщо не мати, то повітуха вчинила цей гріх над дитиною, щоб зарадити якійсь біді. Я знаю село в Тюрингії, де протягом десятиліть повітуха замовляла кожного новонародженого малюка.

З плином часу до цього відкриття я додав ще одне. Часто спілкуючись із людьми, які хотіли віднайти мир із Богом, я вказував їм на благодать і пропонував прийняти її вірою. Але всі старання та всі молитви були марними. Люди ніяк не могли повірити. Здавалося, ніби якась сила заважала їм покаятися. Але після годинних розмов з'ясовувалося, що ці люди у своєму житті займалися якимось чаклунством. Мені настільки часто доводилося стикатися з подібними явищами, що врешті-решт дійшов висновку: замовленій людині неймовірно важко повернутися до віри. Замовляння є перешкодою для покаяння.

Багато людей пережило своєрідне покаяння, проте справжнього умиротворення вони так і не отримали. Їх знову і знову огортали сумніви: «Чи дійсно мене прийняли? Чи істинно Господь простив мої гріхи?» Складалося враження, ніби людині хтось постійно нашіптує: «Навіть не намагайся переконувати себе в цьому! Ти не навернена! Ти загинеш! Усі твої старання марні!»

Потім я переконався, що те саме відбувається з людьми, які дозволяли віщунам передбачати за картами їхнє майбутнє, незалежно від того, вірять вони у пророкування чи ні. Навіть якщо жартома ворожили, наслідки були такими самими. Ніколи не забуду, як на курсах із вивчення Біблії до мене підійшов

наймолодший учасник зі щирим бажанням покаються. Наміри юнак мав дуже серйозні. Приклад віруючих батьків його до цього підштовхував, крім того парубок знав, що покаєння необхідне йому особисто. Я вказав йому шлях спасіння, ми багато спілкувалися, разом молилися – все марно! Ми знову розмовляли, і знову даремно – ми не досягли своєї мети. Тоді я звернувся по допомогу до досвідченого брата, який теж навчався на курсах. Однак і цей служитель не досяг мети. Ми покликали третього брата, щоб разом помолитися, однак і тоді все було безрезультатним. Потім я запитав парубка: чи його не замовляли? Ні, ніколи. Батьки були віруючими, вони цього нізащо б не допустили. А чи займався він ворожінням? «Так, – усміхнувся парубок, – коли був студентом, якось пішов до ворожки, щоб передбачити власне майбутнє». Я мовив: «Ось у чому причина того, що не можеш прийти до віри в Ісуса Христа. Ти перебуваєш під впливом темних сил». А парубок розсміявся, вважаючи абсолютно неймовірним, що причина криється саме в цьому вчинку. На жаль, він не прислухався до моїх настанов. Тому після закінчення курсів парубок повернувся додому з розбитим серцем.

Оскільки подібні факти траплялися дуже часто, то я вирішив говорити про них у своїх євангельських проповідях. Мені доводилося

звертати на них увагу своїх слухачів так само, як колись це робив пастор Еліас Шренк. І, як наслідок цього, все більше людей, що мало якесь відношення до окультизму, приходило до мене на розмови. Накопичуючи досвід, я відчував глибоке зобов'язання в тому, щоб якомога ширше висвітлити своє розуміння цього питання у пресі. Після моїх публікацій листи-зізнання почали надходити потоками. І навіть зараз майже не минає дня, аби хтось в усній або письмовій формі не ділився зі мною проблемами, пов'язаними з подібними справами. З досвіду душеопікунства я знаю, наскільки поширеним є гріх чаклунства в нашому народі, як багато людей страждає під ярмом цього гріха. Лишається дивуватися, що не всі, хто піклується про душі, нагадують про це людям, що питання окультизму так мало висвітлюються у пресі та доповідях. Хто вважає замовляння методом народної медицини, той перебуває під владою диявола.

Під час нездужання чи бажання позбутися бородавок багато людей звертається не до лікаря, а до людини, «яка може зарадити», вміє «заговорити хворобу» або «лікувати хворобу». І це часто допомагає. Тому замовляння вважається не тільки нешкідливою, а навіть доброю справою. А якщо під час дійства ще промовляються імена Божої Трійці, тоді це, беззаперечно, ще й щось «благочестиве»!

Так думають не лише ті, хто дозволяє себе замовляти, а також і ті, хто сам замовляє і заворожує. Вони вважають це біблійним лікувальним засобом, який по собі залишили апостоли, і що той, хто називає це чарами та гріхом, повинен покаятися в таких думках. Однак я абсолютно свідомо називаю замовляння гріхом, тяжким гріхом чаклунства, що позбавляє віри, спілкування з Богом і вічного життя, якщо його не зректися, прийнявши щире, вистраждане покаяння. Майстерність ворога проявляється саме в тому, що цей гріх він подає як щось безневинне, навіть більше, як благочестиве та біблійне. Насправді ж це гріх, який Словом Божим суворо засуджується і карається.

Тому я відчуваю внутрішню потребу поділитися власним досвідом і спостереженнями в цій сфері, щоб допомогти іншим. Багато хто, не усвідомивши цього гріха, навіть не здогадується, що саме в цьому криється причина мінливого стану їхньої душі та відсутності миру й радості. Цим людям я хочу показати: ось у цьому причина! Звільнення від таких кайданів диявола неможливе, допоки не буде щирого каяття, допоки не буде розуміння, усвідомлення гріха.

Хотілося б допомогти тим, хто має покликання дбати про людські душі, тобто душеопікунам. Мало хто знає, які темні сили тут

діють. Пастори про це не говорять, тому багато людей навіть не підозрює, що саме цей гріх є джерелом пекельних чар і тягаря, через які вони так страждають.

З досвіду роботи мандрівного євангеліста я дуже добре знаю, наскільки витончено діє сатана, намагаючись перешкодити розповідженню Слова Божого. Як часто траплялося: щойно зібрався в дорогу для проведення євангелізації, відразу ж починає хворіти хтось із моїх близьких або ж я сам, і це ускладнювало служіння. Кожна євангелізація є вторгненням у сферу влади диявола, і він робить усе можливе, щоб цьому завадити. Але чим більше перешкод ставить ворог на моєму шляху, тим більше благословень очікую від майбутньої роботи.

Під час одного богослужіння в день П'ятидесятниці, що проводилося в лісі, троє з нас проповідували на тему: «Коли Дух Святий прийде, Він світові виявить про гріх». Перший проповідник говорив про гріх, «що не вірують у Мене», другий – про істину, «що Я до Отця Свого йду». Мені запропонували поміркувати «про суд, – що засуджений князь цього світу». Я натхненно свідчив про те, що Господь Ісус Христос на Голгофі позбавив диявола влади, що сатана – засуджений і переможений князь.

Але ж який після цього був тиждень?! Які тільки спокуси не довелося мені здолати?!

Слава Богу, Його милість була достатньо великою, щоб зберегти і провести мене через випробування, хоча було дуже важко! Чого тільки диявол не робив! Тоді я зрозумів: якщо говориш про диявола як про переможеного і засудженого князя, то неодмінно матимеш із ним справу! Саме це я хочу засвідчити в цій книзі, показати, що Біблія говорить про гріх чаклунства, як цей гріх відбувається і яким чином можна звільнитися від чар і влади сатани.

І я щиро прошу Господа: хай благословить Він цю працю, щоб із Його допомогою зв'язані сатаною люди звільнилися і стали справжніми дітьми Божими!

ЩО ГОВОРИТЬ СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ

Ця тема розкривається в багатьох місцях Священного Писання. Розгляньмо текст із п'ятої книги Мойсея – Повторення Закону, 18:9–14. Тут Бог через Мойсея дає народу Ізраїля правила поведінки, яких варто дотримуватися, коли він – народ – прийде до Ханаану: «Коли будеш входити до Краю, що дає тобі Господь, Бог твій, то не навчися чинити такого, як гидота цих народів. Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку свою через огонь, хто ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахам, і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих. Бо гидота для Господа кожен, хто чинить таке, і через ті гидоти Господь, Бог твій, виганяє їх перед тобою. Бездоганний будеш ти перед Господом, Богом своїм, бо ці народи, що ти посядеш їх, слухають тих, хто ворожить по хмарах та ворожбитів, а ти – не таке дав тобі Господь, Бог твій».

Тут наведено цілу низку гріхів, які названо гидотою для Господа. Нам відкривається моторошний світ чаклунства. Тому Бог абсолютно конкретно та зрозуміло забороняє займатися подібними речами.

Жертвопринесення дітей

По-перше, наказано, щоб серед народу Ізраїля не було такого, «хто переводить свого сина чи дочку свою через огонь». Що це означає? Мешканці країни, куди прямували євреї, дотримувалися моторошного звичаю приносити дітей у жертву ідолу Молоху. Зазвичай у жертву приносили первістка. Бовван Молоха був порожнистим, його розпікали розведеним усередині вогнем. Потім на руки ідолу клали немовля, і в такий жорстокий спосіб, підсмажуючись, воно гинуло. Який огидний гріх – офірувати ідолу дітей, які є даром від Бога! Незважаючи на таку огидну форму жертвопринесення, що суперечить нормальним людським почуттям, подібне ідолослужіння нерідко траплялося й серед народу Ізраїля. Про це можна прочитати, наприклад, у Другій книзі царів, 17:17, де наведено історію ізраїльського народу, якого було покарано за його злочини асирійським рабством: «І вони переводили через огонь своїх синів та дочок своїх, і чарували чарами, і ворожили, і віддавалися робити зло в Господніх очах, щоб гнівити Його». Не тільки в Ізраїлі, в Північному царстві, відбувалися ці огидні речі, подібне траплялося і в Юдеї, де теж був бовван Молох, якому офірували дітей. Навіть сам цар Юдеї Ахав «сина свого провів через огонь для

Молоха, за гидотою тих народів, що Господь вигнав їх перед Ізраїлевими синами» (2 Цар. 16:3). Також ми читаємо про Манасію, сина праведного Єзекії: «І він перепровадив свого сина через огонь, і гадав, і ворожив, і настановив викликувачів духів померлих та духів віщих, і багато робив зла в очах Господа, щоб гнівити Його» (2 Цар. 21:6).

А сьогодні кількість принесених у жертву ненароджених дітей просто незчисленна. Якою ж темною сторінкою нашої історії є сучасне переривання вагітності – вбивство ненароджених дітей, які є благословенням від Господа. На дітей уже дивляться не як на дар Бога, а як на тягар. Наскільки ж сильний іще ворог у цій сфері!

Віщуни

Далі в тій самій п'ятій книзі Мойсея ми читаємо про гріхи чаклунства, що траплялися за тих часів. Йдеться про віщунів. Хто це такі? Яким чином це відбувалося? Ось що нам говорить біблійний словник Целлера: «Віщун, або провісник (пророк), використовує засоби заклинання і явища природи, проникає в закритий для нас світ духів, стукаючи при цьому в зачинені двері та вступаючи в союз із сатанинськими силами».

Як люди до цього доходили? У глибині людського серця приховано велике бажання

підняти завісу над таємничим потойбічним світом, аби знати, що принесе майбутнє та що на нас чекає.

Бог і на це питання відповідає за допомогою Свого Слова і Свого Духа. Все необхідне, що ми повинні знати про потойбічний світ і майбутнє, нам розкриває Біблія. Також вона каже, що ми як діти Божі є і спадкоємцями, і співспадкоємцями Христа, що буде нове небо і нова земля, де Господь перебуватиме серед Своїх, – і це пречудово.

Однак люди не задовольняються тим, що каже їм Господь. Вони прагнуть знати більше. Тож якщо Бог не задовольняє їхню цікавість і бажання, люди пробують обхідні шляхи, щоб дізнатися таємниці майбутнього.

У відповідь на наше бажання твердо й упевнено крокувати по життєвому шляху Бог виходить назустріч, Він дав нам Своє Слово, Він дав нам Духа Святого. Через Нього Господь посилає нам світло, дає відповіді та рішення. Коли потрібно зробити вибір у важких ситуаціях і складних питаннях, Бог дає нам пораду. Духом Своїм Він веде нас до істини. Але Його провадження, таке для нас дорогоцінне, істотно залежить від того, чи стали ми дітьми Божими. Апостол Павло говорить: «...Всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі». Належність до чад Божих взаємопов'язана з Духом Святим. Ходіння в Дусі зумовлено

приналежністю до дітей Божих. Ми ніяк не хочемо виконувати певні умови й, відмовляючись від Божого керівництва, шукаємо інші шляхи. Віщун іде назустріч людському прагненню, що не знайшло вдоволення у Всевишнього. Там, де відмовив Господь, дав сатана.

Передбачення, або ж ворожіння, в різних народів проводиться по-різному. Але завжди й усюди в основі ворожіння лежить ідея, ніби боги знають майбутнє і готові відкрити його людям за умови, що вони навчаться правильно запитувати чи правильно тлумачити ті знаки, які дають боги. Оскільки весь язичницький світ перебуває під владою темряви, то ворожіння неможливе без сатанинського натхнення, без впливу диявола. Порівнюючи сучасне ворожіння з тим, яке було раніше, ми з подивом відзначаємо, що й донині застосовуються стародавні засоби та методи.

Зазвичай ворожіння практикувалося на словах, а ще через посередництво людини. Також існувало ворожіння, що засноване на тлумаченні різних прикмет.

Віщуни вважають, що перебувають у стані осяяння, яке сходить на них згори. Використовуючи задурманювальні пари або ж інші засоби, віщуни дійсно вміли ввести себе в несамовитість або у близький до сну стан. Ворожками найчастіше були жінки. Жіноча психіка для цього особливо добре підходить.

Та й сьогодні в цій сфері медіумами переважно стають жінки.

На прикладі одержимої віщунським духом служниці, яку апостол Павло зустрів у Филипах (Дії, 16), бачимо, що ці люди перебувають не під владою Бога і Його Духа. Апостол більше не міг на це дивитися та слухати, він зрозумів, що зіткнувся з чимось сатанинським, хоча служниця лише говорила: «Оці люди – це раби Всевишнього Бога, що вам провіщають дорогу спасіння!» Служниця сповіщала святу правду. Але Павло знав, що за цим стоїть батько брехні. Тому апостол і звертається до віщунського духу, що промовляв через жінку, наказуючи іменем Ісуса Христа її полишити. Диявол виконав наказ, але помстився тим, що проти Павла і Сили здійняв обурення в місті, й місіонерів побили до крові, заарештували та запроторили за ґрати.

Це один зі способів віщунства, коли людина йде на службу до таємничих диявольських сил, які здатні відкрити людям деякі приховані від них таємниці.

Тлумачення прикмет

Іншим дуже поширеним методом передбачення було тлумачення прикмет.

Аби дізнатися волю богів, люди зазвичай використовували прикмети. На них не лише чекали, а їх навіть вимагали. У книзі Осії, 4:12,

написано: «Народ Мій допитується в свого дерева, і об'являє йому його палиця». Це означає, що те або інше рішення ухвалювалося залежно від того, як саме впадуть кинуті дерев'яні палиці.

Нинішнє розкладання карт подібне до кидання палиць у давнину, а ще це можна порівняти з підкиданням монети. У цьому випадку рішення залежало від того, яким боком впаде монета – «орлом» або «решкою».

Схожим було ворожіння на чаші. До нього зверталися не тільки в Єгипті за часів Йосипа (Бут. 44:5): «Хіба це не та чаша, що з неї п'є пан мій, і він, ворожачи, ворожить нею?» На превеликий жаль, так ворожать і сьогодні. Чи не нагадує все це сучасне ворожіння на кавовій гущі або виливання свинцю в передноворічну ніч?

Практикувалося розпитування домашніх божків – терафимів. Ми не знаємо, як саме це відбувалося. Ймовірно, воно було схоже до кидання жереба за допомогою каменів – уріма й тумміа.

І якщо сьогодні для отримання знамення віруючі використовують Біблію, як колись терафимів, то таким чином вони роблять із неї засіб для ворожби.

Здійснювалося також передбачення за допомогою спостережень за певними явищами, які тлумачилися спеціальними правилами. Ці

правила передавалися з покоління в покоління мов якесь таємне вчення.

Насамперед сюди відносять астрологію, тлумачення сонячних і місячних затемнень. Знаменнями вважалися грім та блискавка, особливо за ясної погоди, а також розташування хмар та їхні обриси.

Астрологія практикується дотепер, навіть більше – сьогодні є надзвичайно популярною. Багато людей складає «власний гороскоп», аби дізнатися про своє майбутнє за розташуванням сузір'їв на час народження. До того ж даються чіткі рекомендації щодо сприятливих днів, а в які слід бути обережними. Будь-який гороскоп на щодень можна знайти в газетах та ілюстрованих виданнях.

Спостерігали також за польотом і криком птахів. Оскільки птахи літають між небом і землею, їх особливо часто вважали вісниками богів. У давнину ретельно досліджувалися нутроці принесених у жертву тварин, зокрема форма та колір печінки. Звертали увагу на колір полум'я під час офірування, на вигляд золи, крові тощо.

Різні випадкові зустрічі з людьми, несподіване чхання, найрізноманітніші події розцінювалися як особливі знаки.

Чи не практикується це й сьогодні?

Відомо, що такі освічені голови як Наполеон і Вольтер прислухалися до пташиного

крику. Чи не здригається багато людей і сьогодні, зачувши крик сови? Вважають, ніби це поклик «ходімо зі мною», який означає, що хтось повинен померти. Який мисливець не втратить спокій, якщо перед виходом на полювання дорогу перетне літня жінка? Чи не вбачають погану прикмету в тому, коли чорний кіт перебіжить дорогу, або праворуч проходить стадо овець, або ж на порозі валяється солома? Та скільки ще існує випадкових подій і різних поєднань, про які люди говорять: «Це означає...»

Ми досі живемо серед язичників, де сатана й сьогодні сидить на троні, де панують забобони і тлумачення прикмет.

Люди здавна надавали великого значення тлумаченню снів. Звісно, бувають сни, через які Господь звертається до людини, сни одкровення. У Біблії ми знаходимо низку подібних прикладів. Йосип у в'язниці тлумачить віщі сни чашника та пекаря. Він роз'яснює сни фараона про снопи та корів. Даниїл роз'яснює царю Навуходоносору значення побаченого ним сну. Це сни, через які Бог хоче сказати або ж відкрити людині щось певне. Але здебільшого ми не розуміємо сенсу власних снів. І тоді на «допомогу» приходять віщуни, які для тлумачення снів склали цілі системи. Дотепер сонники є найважливішим інструментом ворожіння. Вони докладно описують, що

означає побачене вві сні те чи інше явище або якась подія тощо.

Оскільки сновидіння завжди вважалося надзвичайно важливим засобом пізнання волі богів, люди прагнули неодмінно побачити сон, використовуючи для цього різні засоби, – лягали на могили предків, а побачений за таких умов сон вважали повідомленням померлого. Для того, щоб побачити сон, який потім необхідно було витлумачити, застосовувалися спеціальні засоби, наприклад, певна їжа або задурманювальні пари. До таких засобів відносяться і згадані у Священному Писанні (Єз. 13:18) «чародійні обв'язки».

Віщунство було настільки поширеним, а засоби для його застосування такими різноманітними, що про це можна написати окрему книгу.

У списку з Повторення Закону, розділ 18, наводяться дні ворожіння. Залежно від розташування сузір'їв відносно одне одного деякі з цих днів вважалися нещасливими, інші, навпаки, називалися щасливими. Римляни розрізняли чорні, тобто нещасливі дні та білі – щасливі, а ще нейтральні нейтральні дні. Юдеї також мали добрі та погані дні.

А хіба зараз вибір того чи іншого дня для вирішення певних питань або проведення заходу не відіграє вагомої ролі? Багато хто вважає п'ятницю нещасливим днем, може,

пам'ятаючи страсну п'ятницю, коли було розіп'ято Ісуса. Та чи не варто саме з цієї причини вважати п'ятницю також щасливим днем, оскільки цього дня відбулося прощення наших гріхів і спасіння світу?

Дехто вважає нещасливим днем понеділок. Є місцевості, де працівниця не стане до роботи в нового господаря в понеділок, боячись, що не матиме успіху на новому місці. Якщо поцікавитися про причини такого страху, то у відповідь можна лише почути: «Понеділок не може тривати весь тиждень».

А «нещасливе» число 13? Багато людей цього числа дуже боїться! У багатьох готелях ви марно шукатимете апартаменти із таким номером. Господарі знають, що в ньому жоден відвідувач не погодиться зупинитися. У лазні не знайдете шафки під номером 13. А будинки з тринадцятим номером часто намагаються замінити на номер 12а.

Можливо, причина такого забобонного страху в тому, що Ісус Христос сидів за столом з дванадцятьма учнями, а разом із Ним їх було тринадцять. Адже після цього Сина Божого розіп'яли, а Юда повісився. Але я ще раз повторюю: хіба хрест Ісуса не став благом для всього світу? Христос зовсім не боявся числа 13! Протягом трьох років Він ходив по землі з учнями, сидів із ними за одним столом. Скрізь і завжди їх було тринадцять. Чи

повинні за язичницьким віруванням відчувати страх перед числом 13 як нещасливим?

Чаклунство

У книзі Повторення Закону, розділ 18, згадуються чарівники, або чаклуни. Хто вони і що під цим мається на увазі? Ворожіння і чаклунство об'єднує те, що цими мерзенними справами займається людина, яка відпала від Господа, проявляючи явний непослух Богу. Вона намагається переступити межі природного розуміння і знання тими шляхами, які закриті й заборонені Богом. Певною мірою чаклунство є вторгненням у закриту від людей сферу. Цим людина намагається досягти чогось такого, що Бог заборонив. Якщо діяльність віщуна більше пов'язана з передбаченнями – хочеться знати, яким буде майбутнє, як відбудуватиметься та чи інша подія, – то чаклунство полягає в дії. Аби демонструвати надприродні дії, чаклун намагається поставити собі на службу владу та силу більшу від тієї міри, яку Бог відпустив людині. Ця влада не може бути божественною, ці сили не можуть бути силою світла, оскільки ці дії опираються волі Божій і служать не для слави Всевишнього та зміцнення Його Царства, а для задоволення свавілля людини, її егоїстичних бажань. Це сили темряви, це сатанинська влада. Про дію сатани апостол Павло говорить,

що вона «буде з усякою силою й знаками та з неправдивими чудами» (2 Сол. 2:9). Ці сатанинські сили охоче дозволяють себе використовувати, вони охоче йдуть назустріч тому, хто шукає спілкування з ними.

Демони, як і ангели, – духи службові. Але Господні ангели вирушають на службу тим, хто повинен наслідувати блаженство, а от демони служать іншим – тим, які загинуть, являючись «і з усякою обманною неправди між тими, хто гине», – продовжує апостол Павло (2 Сол. 2:10).

Злими та богопротивними є не тільки засоби, що застосовуються для виконання цих дій, а й самі дії. Адже вони завжди проводяться для досягнення неугодної Богу мети. Так буває навіть у тих випадках, коли кінцева мета здається нам виправданою, коли йдеться про досягнення чогось доброго або ж усунення чогось злого. Але мета тільки тоді може бути доброю, якщо цілком узгоджується з волею Божою, коли досягається молитвою віруючого, шляхом, який визначив Господь, а Слово та ім'я Бога при цьому використовуються лише з Його волі.

З мудрих намірів Бог на кожну людину поклав певний хрест. Він допускає хворобу, щоб через неї повернути людину до Себе. Замість того щоб підкоритися цим сповненим любові діям і через страждання отримати

благословення, людина будь-що прагне позбутися цих страждань, навіть оминаючи Бога. Замість того щоб звернутися до Господа, людина звертається до сатани. Вона відвертається від каяття, до якого її хотів привести Бог, уникає молитви, яку в ній хотів пробудити Господь, і намагається позбутися хвороби власним шляхом – чаклунством. Так само буває і з добрими дарами, які Бог утримує з виховальною метою. Однак людина, прагнучи отримати те, чого Господь Бог їй не дає, наполегливо намагається досягти бажаного через чаклунство.

Для людського єства чаклувати легше та приємніше, ніж каятися, звертатися до Бога, терпіти з вірою та погоджуватися на призначену для неї Божу волю.

А от сатана охоче погоджується, щоб його використовували задля досягнення богопротивних цілей, адже він має власний зиск від того, щоб хтось звертав із Божого шляху, проте свою допомогу пропонує не задарма. Зовні все має такий вигляд, ніби чаклун примушує диявола задля власної вигоди, однак насправді послух диявола тільки здається добровільним, бо таким способом він отримує владу не лише над самим чаклуном, а й над тими, хто користується його послугами.

Оскільки наміри диявола зрештою зводяться до того, щоб погубити людські душі,

то й чаклунство має на меті завдати шкоди душі. Це й називається чорною магією.

Та чи повинні ми її боятися? Слава Богу, ні! Жодні пекельні сили не можуть нашкодити, якщо ми перебуваємо під захистом крові Ісуса. Якщо ми, як слухняні вівці, слідуємо за добрим Пастирем, то маємо Його Слово, Його обітницю: «Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх; і за Мною слідком вони йдуть. І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки» (Ів. 10:27, 28). На скелі благодаті, під захистом крові, в Його вічних руках ми можемо не боятися ні чаклунства, ні чар диявола.

Щоб «зачарувати» диявола, чаклун головним чином використовує заклинання та інші різноманітні засоби: куріння, тваринний матеріал, наприклад, печінку риби, жаб, людські останки, «чудодійні» трави та напої, «чарівні» палиці тощо. Диявол охоче набуває подоби ангела світла, він уміє видати за божественні ті засоби та поставлені цілі, що застосовуються під час чаклунства. Тому людина, яка звертається до чаклуна по допомогу, далеко не завжди усвідомлює, що насправді має справу з чаклунством.

Звісно, тільки в дуже рідкісних випадках це відбувається свідомо, бо іноді навіть сам чаклун цього не знає. Те, що відбувається за допомогою диявольської сили, приписують

волі Божій, до якої під час цього дійства не зверталися.

Оскільки чорна магія прагне завдати шкоди, то людина намагається від неї захиститися, однак знову ж таки не божественними, а сатанинськими методами. Задля цього використовувалися і зараз використовуються амулети й талісмани. Як амулети носили персні та кільця в носі, про що написано у Священному Писанні (Іс. 3:20). На метал або ж каміння цих кілець, перснів або пряжок наносилися різні літери або знаки, які ніби мали силу опиратися чаклунству та відганяти від людини злих духів.

А хіба сьогодні коштовним каменям, які носять як прикраси, не приписують силу, що нібито впливає на долю, коли вибирають ці камені відповідно до знаку зодіаку, під яким народилася людина?!

Та хоч як називай сучасне застосування астрології – ворожінням, замовлянням або шепотінням, – усе це різні форми чаклунства. Людина прагне досягти чогось доброго (наприклад, зміцнення здоров'я) не біблійним і Божим шляхом, не схилянням перед волею Господа, каяттям і молитвою, а свавільним шляхом, за допомогою чаклунства. Людина прагне видалити щось зле або ж уникнути чогось недоброго, але не за вказівкою Всевишнього, а сатанинськими шляхами.

У чому Бог відмовляє або ж приховує, те повинен дати диявол.

Використання під час чаклунства християнської «обробки» – імені триєдності Божої або імені Ісуса, нашіптування молитви «Отче наш» – суті не змінює: це є проявом поганства. Воно залишається чаклунством, навіть якщо його й називають «благословенням». Мартін Лютер мав рацію, попереджаючи: «Ми повинні боятися і любити Бога, а не чаклувати Його ім'ям». Сатана залишається сатаною, навіть якщо й вимовляє слова Божі. Він нам це продемонстрував, коли спокушав Ісуса Христа в пустелі. Служниця у Филипах теж вимовляла благочестиві слова, однак той, хто в ній говорив, був злим духом. Люди, зцілені від своїх хвороб за допомогою чаклунства та замовляння, знову починали хворіти, щойно каюлися і просили Господа звільнити їх від чар диявола. З цього випливає, що під час замовляння діють темні сили.

Можна ще багато говорити про чаклунство серед народів давнини, про що розповідає Біблія. Ми бачимо використання чаклунства як в Єгипті, так і в Греції та Вавилоні. Чаклунство поширилося і серед народу Ізраїля незважаючи на те, що юдеї чудово знали його сенс. Щойно християнство розповсюджується за межі Єрусалима, йому назустріч виходить ворожбит Симон (Дії, 8:9); коли Павло

перебував у першій місіонерській подорожі, то зустрів лжепророка Варісуса (Дії, 13:6).

Павло свідчить (Гал. 5:21), що чаклунство стосується справ плоті, про які він говорить: «...Хто чинить таке, не впадкують вони Царства Божого!» Об'явлення Івана Богослова про чаклунів застерігає, що «їхня частина в озері, що горить огнем та сіркою» (Об. 21:8), що вони виключені з небесного Єрусалима (Об. 22:15).

Але всупереч серйозним застереженням Біблії чаклунство проникало й у християнство. Про це є достовірні свідчення отців Церкви, наприклад, Івана Золотоустого, який сказав: «Ти використовуєш не тільки амулети, а й заклинання, коли заводиш до свого будинку п'яних баб, які вештаються. Невже ти не соромишся таких справ? Знаходиш собі виправдання в тому, що ці баби – християнки і вимовляють при цьому тільки ім'я Бога і нічого більше. Саме через те, що ганьблять ім'я Бога і творять язичницькі справи, називаючи себе християнками, вони мені ще більше не нависні й огидні».

А в іншому місці Золотоустий говорить: «Священники вішають людям на шию засіб для захисту, дехто – уривки з Євангелія. Скажи, нерозумний священнику, хіба Євангеліє не щодня читають і слухають у церквах? Якщо Євангеліє Ісуса не дає користі, досягаючи

людських вух, як же воно врятує людину, якщо повісити їй на шию? В чому полягає сила Євангелія? В написаних буквах або душі? Якщо в буквах, то ти правильно чиниш, вішаючи його на шию, якщо ж у душі, то воно більше принесе зцілення, коли ти приймеш його в серце, ніж повісиш на шию».

Однак усе, що писалось і говорилося проти амулетів та інших засобів, які нібито захищають від злих духів, виявилось марним. Ці брязкальця користуються попитом і сьогодні. Солдати йшли на війну зі своїми «небесними» листами, вважаючи, що цим вони захищені від пострілів і ударів. Мільйони людей носять із собою різні капсули й амулети, щоб захиститися від нещасних випадків, і навіть не підозрюють, що саме так вони опиняються під впливом темних сил!

О, нехай же проллє Господь Бог світло над цим жахливим і темним світом чаклунства, який настільки поширений навіть у так званому християнстві.

Заклинателі

У переліку гріхів у Повторені Закону (розділ 18) згадуються заклинателі, або ті, хто викликає духів, тобто чаклуни особливого роду. Це люди, які за допомогою заклинань, що супроводжуються димом або іншими чарівними церемоніями, здійснюють різні чудеса,

наприклад, виліковують від хвороб. Найчастіше вони виступали як заклинателі змій. Такі люди існують і нині. Часом вони звертаються до мертвих, які з «безодні» викликають духів, аби дізнатися в них про майбутнє. Саул знищував таких людей, однак потім сам скористався їхніми послугами (1 Сам. 28:3–10). Манасія звернувся до них знову (2 Цар. 21:6 і 2 Хр. 33:6). Потім цар Йосія їх винищив, але сатана відновив. За часів Ісуса Христа багато людей володіло цією таємничою «майстерністю», перетворивши її на прибуткове ремесло. Вони говорили, ніби їхнім учителем був цар Соломон, і, мовляв, цієї майстерності навчилися за його книжками. Але Соломон так само непричетний до цієї нечисті, як і Мойсей, іменем якого названі страшні чаклунські книги, так звані «шоста і сьома книги Мойсея». Ці книги не мають нічого спільного з Мойсеєм. Вони містять різні чаклунські рецепти проти багатьох хвороб людей і тварин, чарівні заклинання з постійним використанням імені Бога, діви Марії та диявольських духів, і все це перемішується з цитатами зі Священного Писання. Перший розділ цих книг називається «Чорний ворон», останній – «Вогнений дракон», або «Панування над небесними і диявольськими духами». Варто сказати кілька слів і про тих, хто викликає дух мертвих. Викликання духа померлого здійснювалося

за допомогою магічних ритуалів заклинань, частіше над могилою того, чий дух хочуть викликати. Пророк Ісаїя (65:3, 4) пише: «До народу, що в очі Мене прогнівляє постійно, що жертви приносить в садках та що палить кадило на цеглах, що сидить у гробах та но-чує по ямах, їсть свинину, і в їхньому посуді – юшка нечиста».

Мова такого заклинателя звучала нібито з-під землі, пошепки, мимренням, із зітхан-нями, тому дехто вважав, що заклинателі мертвих є лишень черевомовцями, шахрая-ми, які, стверджуючи, ніби померлі поряд із ними, брешуть.

Але я переконаний, що у випадку із заклинателями мерців ми маємо справу із чимось більшим, ніж просто шахраями. Якби можли-вості звертатися до мертвих не існувало, Бог би цього не заборонив.

І сьогодні багато хто вважає, що все, що відбувається в цій сфері, лише обман. Звісно, тут багато шахрайства. Це довели деякі гучні процеси над шахраями. Було викрито обман і зірвано лаври з відомого медіума Анни Рот. Однак ми оцінюємо спіритизм неправильно, якщо все пояснюємо тільки обманом. Імо-вірно, багато що можна пояснити таємничими процесами, які відбуваються в душі. Але значна частка видимих явищ цим не вичер-пується. Завжди залишається щось, що варто

розцінювати як реальне спілкування зі світом духів.

У Біблії ми знаходимо опис сеансу спиритизму. Затьмарений духом цар Саул прагне дізнатися результат майбутньої битви. Бог не дав йому відповіді на це питання. Тоді цар пішов до ендорської ворожки, щоб вона викликала дух Самуїла. Це їй вдалося. Самуїл з'явився і повідомив, що наступного дня цар опиниться у країні мертвих.

Чи дійсно з'явився дух Самуїла, чи це було якесь марення? Думки розділилися ще у стародавні часи. Лютер дотримувався погляду – і в цьому він погоджувався з думкою деяких отців Церкви, – що явлення Самуїла створено демонічною силою, що це була диявольська мана. Цей погляд спирається на те, що Бог не може допустити, аби спокій Його служителя порушила ворожка.

Інші, й насамперед єпископ Теодорет фон Кірус, який помер у Сирії 457 року, тлумачили, що дух померлого пророка з'явився насправді, та не завдяки майстерності ворожки, а через чудо Божої всемогутності. З написаного: «І побачила та жінка Самуїла, та й крикнула сильним голосом» – варто припустити, що й сама ворожка була неабияк здивована та налякана. Ймовірно, вона аж ніяк не розраховувала на те, що Самуїл дійсно прийде. Можливо, хотіла надурити цього незвичайного

відвідувача так само, як вона вже обманювала багатьох інших, і наговорити йому щось як червововниця. Але Господь Бог хотів, аби Саул отримав чітку відповідь. Отже, історія вкрита таємничою млою невідомості. Що ж з'явилося насправді: дух Самуїла чи диявольський привид? Таке саме питання постає сьогодні стосовно спіритизму. Багато спіритів твердо переконано в тому, нібито вони розмовляли з апостолом Павлом, Мартіном Лютером тощо. Привертає до себе увагу, що так звані духи цих чоловіків говорять настільки тривіальні речі, що доводиться лише дивуватися. Як пристрасно апостол Павло прагнув бути біля ніг Ісуса Христа! Як він умів прославляти пишність спадщини Божих дітей! То невже апостол, перебуваючи в цій славі, не мав цим поділитися, розповісти про ці пишноти? Але коли викликають дух Павла, нічого подібного не відбувається.

Коли на горі Преображення Мойсей та Ілля з'явилися у славі для зустрічі із Сином Божим, то вони говорили про ту трагічну розв'язку в Єрусалимі, центром якої мав стати Ісус. Мужі Божі говорили з Ним про велике призначення хреста Ісуса Христа. Духи ж, яких викликають спірити, кажуть дурні речі, розповідають нісенітниці. Тому постає велике питання: чи насправді йдеться про душі тих людей, яких нібито викликають? Імовірніше, йдеться про

явлення або прояв дій демонів, які видають себе за душі померлих людей.

Важливе й інше питання – чи багато людей повірило в життя після смерті завдяки спіритизму? Можливо. Але для того, щоб довести наявність життя після смерті, спіритизм зовсім не потрібний. У цьому ми переконані на підставі Слова Божого. Звичайно, для пробудження душ Господь може використовувати різні засоби. Він може використати і сеанс спіритизму, щоб поговорити з людиною, яка чесно та щиро шукає істину.

Але сказане Богом незмінне: «Коли будеш входити до Краю, що дає тобі Господь, Бог твій, то не навчися чинити такого, як гидота цих народів... і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих».

Звернімо увагу на вираз, який тут вжито. Не написано: «хто це робить, той робить гидоту», але сказано: «гидота ... хто чинить таке» – вираз гостріший. Не тільки ця справа огидна Господу, а й людина, яка її здійснює. Це варто викарбувати вогненними буквами там, де збираються люди для проведення спіритичних сеансів.

У Священному Писанні знаходимо: «А чоловік або жінка, коли будуть вони викликати духа мерців або ворожити, – будуть конче забиті, камінням закидають їх, кров їхня на них!» (Лев. 20:27). Закарбуйте це собі ті, хто

займається такими забороненими справами! Чуєте ви, ворожбити й заклинателі, хто гадає на картах і провіщає, що будете «конче забиті»?

Але Бог іде далі. Він загрожує судом не тільки тим, хто закликає, замовляє та віщує, а й тим, хто звертається до таких людей, хто просить передбачити майбутнє, хто зцілюється від різних хвороб чи дає заговорювати свої бородавки. Адже Всевишній сказав: «Не звертайтеся до духів померлих та до ворожбитів, і не доводьте себе до опоганення ними. Я – Господь, Бог ваш!» (Лев. 19:31). Хто звертається по допомогу до темних сил, той відвертається від Бога.

Однак далі в Левитах Господь іще суворіше говорить: «А душа, що звертається до померлих духів та до чарівників, щоб блудити за ними, – то Я зверну Своє лице проти тієї душі, – і винищу того з-посеред народу його» (Лев. 20:6). Ти це чув? Бог поверне Своє лице проти тебе! Чи знаєш, що це означає? Це означає, що Господь перестає бажати тобі добра, перестає пам'ятати про тебе зі щирою любов'ю, благословляти тебе й обдаровувати благодаттю. Він відверне Своє обличчя від тебе, як твій ворог і суддя. Він знищить тебе з народу твого!

Чи можна після цього всього сказати, що це заняття нешкідливе? Чи можна сказати, що

це старовинний, випробуваний самою Біблією лікувальний засіб? Чи може ще хтось посылатися на те, що його благочестивий батько та благочестива мати не вбачали в цьому нічого поганого? Чи можна це називати перебільшенням, коли Біблія нас попереджає, що ворожба, замовляння хвороб, читання гороскопів – це гріх чаклунства?

Ні, все це не є чимось нешкідливим і незначним, не є успадкованим від апостолів біблійним лікувальним засобом, це не народна медицина, це – гріх чаклунства, огида перед Богом, і ціна цього – вічне життя того, хто не звільниться від свого жахливого гріха через глибоке каяття.

Мені дуже хотілося б закарбувати в пам'яті й у сумлінні кожного: «Хто чинить таке, той огидний перед Господом».

ДЕЯКІ ФОРМИ ОКУЛЬТИЗМУ

З Біблії видно, яка це страшна сфера та наскільки був поширений гріх чаклунства. Але ми ще більше вжахнемося, якщо звернемо погляд на сьогоднішній день і виявимо, наскільки зараз розповсюджений цей гріх.

Замовляння бородавок

Виявляється, що замовляння найчастіше застосовується для видалення бородавок.

Ось що написано в одному з листів із Дармштадта: «Ще коли я був дванадцятирічним школярем, моя ліва рука була всяна бородавками. Ми використовували різні засоби боротьби з ними, але бородавки не зникали. Та одного разу нам порадили звернутися до старої жінки. Жінка взяла нитку, нав'язала на ній вузли, які наділа на бородавки. Зараз я вже не пам'ятаю, що вона при цьому говорила. Під час найближчих похорон вона мала викинути цю нитку в могилу. Вона сказала, що тоді бородавки зникнуть. Так і сталося. Всі бородавки зникли».

Людина навіть не усвідомлює, з чим пов'язано замовляння. Це впливає з листа вихователки дитячого будинку: «Руки одного з моїх дітей, 14-річного сина, були густо всіяні бородавками, що ніяк не зникали, не зважаючи на всі можливі засоби для боротьби з ними.

Матір нашого пастора без мого відома порадила хлопчикові заговорити бородавки. Це потрібно було зробити на молодика, тобто коли місяць мав вигляд вузького серпа. Син про це нікому не мав говорити. Я про це також би не дізналася, якби не помітила, що бородавки зникли. Я запитала, що він зробив із бородавками, і врешті-решт син зізнався про замовляння на молодика».

В іншому листі написано: «Лише Господь Бог знає, скільки разів мене в дитинстві замовляли, адже моя бабуся знала багато подібних рецептів, незважаючи на те, що була благочестивою жінкою. Вона не усвідомлювала, чому Господь допустив в її життя так багато фізичних і духовних страждань. (Через цей гріх їй бракувало Божого благословення). Якщо я абсолютно твердо віритиму в те, що молодий місяць “забере” всі бородавки з моїх рук після того, як здійсняться необхідні маніпуляції та замовляння, то так воно і станеться. Я це зробив, і бородавки зникли. Ячмінь на оці зникав, якщо хтось несподівано на нього дмухав. Зубний біль, ломота тощо – все це минало в ім'я триєдиного Бога, але за умови беззаперечної віри. Я завжди мав віру. Однак я б погодився знову мати всі болячки та бородавки, якби зміг позбутися впливу молодика, який щоразу забирає радість і гарний настрій, та від інших мук демонів».

Жінка з Тюрінгії пише: «Два роки тому я навернула до Господа, але не задоволена своїм зростанням у вірі; причиною цього вважаю гріх чаклунства, до якого була причетною. Ще молодою дівчиною я дозволила замовити собі бородавки на пальці. Також брала участь у ворожінні на картах...»

Що впливає з цих свідчень? По-перше, що цей гріх набув значного поширення. Скрізь, у будь-якому оточенні є люди, які розуміються на таких речах, а також знають, хто за ними стоїть.

Завжди в замовлянні згадується молитва «Отче наш» або імена триєдиного Бога. Цим заговорювач переконує себе і того, кого замовляє, що в цьому дійстві немає і не може бути нічого поганого. Замовляючи, виголошують при цьому ймення Бога! Це ж сатанинське осліплення. «Отче наш» та ім'я Бога вимовляються не як молитва, а використовуються як чарівні заклинання. З дивних вказівок, які при цьому повинні виконуватися, видно, що тут ідеться не про щось добре або божественне. Наприклад, потрібно зробити стільки вузлів або петель на нитці, скільки бородавок на руці. Потім покласти нитку на дорогу під час проходження по ній похоронної процесії чи кинути її у відкриту могилу, або закопати нитку під водостічною трубою чи під порогом хати... Хіба в цьому може бути

хоч щось божественне? Чи насправді Господь Бог діє таким чином? Ніколи! І мовчання, яке при цьому потрібно зберігати, або те, що «дійство» має відбуватися на молодика, – все це ясно та недвозначно вказує на те, що тут ми маємо справу не з божественною допомогою і зціленням, а із силами темряви.

Зникнення бородавок після застосування цих засобів у супроводі заклинань – лише доказ того, що сатанинські сили є дієвими. Якби це були тільки пустопорожні балачки, як дехто вважає, якби це були лише забобони, незначущі казки, то не відбувалося б жодної дії. Однак те, що бородавки зникають, що дія має місце, незаперечно. Отже, тут виявляється влада сатани, зцілення відбувається за допомогою темних сил. Багато людей цього, напевно, не знає. Але є і такі, які про це знають, але все одно роблять.

Якось у моїй родині відбулася розмова щодо замовлянь, і я сказав: «Сатана дійсно має владу зцілювати, та горе тому, хто займається такими справами або ж дає себе заговорювати». Наді мною сміялися. Мій старший брат, який тоді у нас гостював, розповів, що дозволив заговорити свою дитину, яка хворіла на мокнучий лишай. На це моя мати промовила: «Сатана вилікує чи Бог – аби допомогло!» Мені хотілося кричати, коли це почув... Ця розмова відбувалася в Бранденбурзі. Які ж

моторошні слова! Все одно: сатана чи Бог – аби допомогло!

Так, напевно, вважає багато людей: допомога та зцілення за всяку ціну! Можна цим засмучувати Бога, можна обтяжувати свою совість тяжким гріхом – усе це для них не має значення.

Замовляння зубного та іншого болю

Так само, як з бородавками, чинять із зубним болем або ячменем на оці. Мені написали: «Одна дівчинка мала сильний зубний біль. Їй порадили віддати цей біль місяцю. Вона так зробила, і зубного болю не стало».

В іншому листі зі Шпандау мовиться: «У дитинстві на оці в мене часто з'являвся ячмінь. Моя бабуся, яка тепер уже померла, намагаласявилікувати заговорюванням. Наскільки часто вона це робила, я точно не знаю. Пізніше я і сам уже міг це робити».

Ще один лист: «Моя 15-місячна донька мала схильність до рахіту. Мені порадили звернутися до дядька Луїса (зараз він уже помер), який багатьом допоміг. Люди годинами стояли біля його будинку, очікуючи на допомогу. Заговорюванням він займався лише тоді, коли місяць ставав щербатим, і обов'язково в п'ятницю, а ще краще – у страсну п'ятницю. Дитині постригли волосся, нігті на руках і ногах, це загорнули в ганчірочку хрест-навхрест.

Куди чоловік усе це подів, я вже не пам'ятаю. Потім дівчинку замовляли. Слів я не зрозуміла. Я змогла розчути тільки ім'я Бога. Я стояла поруч як язичниця. Потім водила заговорювати бешиху на обличчі свого чотирирічного сина. Дядько Луїс здійснював це замовляння лише маніпуляціями рук над хворим місцем, але вже при повному місяці».

Які ж були наслідки? Про це читаємо в листі далі: «Син був настільки охоплений силами темряви, що ми не могли більше залишати його самого під час сну. З'явилися напади, які жахливо його мучили. Він починав щосили кричати від страху, нібито на нього хтось нападав і хотів погубити. Моторошно було дивитися на страждання моєї дитини».

Про наслідки замовляння ми поговоримо далі.

У всіх цих випадках спільне одне: людина прагне за всяку ціну одужати. І якщо Бог цього не робить, тоді ця людина свідомо чи несвідомо звертається до диявола.

Це свідчить про те, що фізичний стан, земне життя оцінюються нами занадто високо! Для Господа, навпаки, душа набагато важливіша за тіло. Диявол же показує, що здоров'я і тіло є неабияк значущими, й тоді людина заради свого здоров'я готова пожертвувати власним спасінням. Яка непростима дурниця! Хіба не написано, що «тим, хто любить

Бога, ...усе допомагає на добре»? Але людина про це нічого знати не хоче. Тренуватися в терпінні, перенесенні страждань – на це людина не погоджується: зубний біль потрібно усунути будь-яким способом! Так, біль минає. Але результатом стає важкий тягар.

Те, що за допомогою замовляння досягають результату, – поза всяким сумнівом. У листі з Рурської області читаємо про жахливий випадок. Пише віруюча жінка: «Чи чули ви, щоб хтось звільнився від пияцтва за допомогою замовляння? Мені дали адресу віруючої жінки, яка мала злого чоловіка. Коли я туди прийшла, дружини не було вдома. Чоловік її здався мені страшним. Проте я сіла поряд із ним і зовсім просто говорила про спасіння. Чоловік мовчки слухав. Після деякого очікування, оскільки господиня все не з'являлася, я через господаря дому попросила жінку прийти до мене. Вона прийшла, і здалася такою жахливою, як і її чоловік. На моє запитання про чоловіка вона сказала, що раніше він сильно пив, однак зараз не бере в рот ані краплі. Я вже вирішила, що помилилася у своїх відчуттях, і запитала: “Він член спілки Синього Хреста?” – “Ні, я вам зараз усе поясню”. І моя гостя розповіла, що якось вона отримала адресу жінки, яка нібито лікує від пияцтва. Віруюча жінка пішла до цієї цілительки, й заплатила. Цілителька вийшла в іншу кімнату,

але незабаром повернулася і сказала: “Ідіть додому, ваш чоловік ніколи більше не питиме”. Коли жінка прийшла додому, чоловік лежав у ліжку хворий, страждав на сильну блювоту, і він явно боровся з дияволом. “Ти бачиш його? – питав чоловік. – Ні, він мене не отримає!” За кілька місяців чоловік випив склянку пива. Хворобливий стан повторився. Відтоді чоловік більше ніколи не пив. Звісно, жінка розуміла, що це дуже погано, і відтоді це подружжя перебувало під чарами диявола. Однак це її зовсім не турбувало. Жінка раділа, що зараз має спокій... Це справа того, хто є обманщиком від самого початку...» – так закінчується лист.

Звісно, чаклунство може бути дієвим, але це не сила Божа, це сила сатани. Господь спасає п'яниць за допомогою Свого Слова і Свого Духа. Диявол, аби отримати ще більшу владу над бідолашною жертвою, «допомагає», коли ми займаємося окультними діями. Це і є сатанинський обман! Для нещасних обдурених і обмовлених душ це найжахливіше!

«Великодня» вода та інші магічні методи лікування

«Особливу силу несе “великодня” вода, – пишуть із села в Гессенському регіоні. – Тут, у селі, існує один звичай. Дехто першого дня Великодня бере зі струмка “великодню” воду.

Під час цієї дії не можна розмовляти, допоки не донесеш таку воду додому. Потім воду наливають у дерев'яний жбанок і зберігають у льосі, де вона протягом року залишається свіжою. Цій воді приписують цілющі властивості».

Ось лист із Тюрингії: «У ніч на страсну п'ятницю або ж недільного великоднього ранку приносять воду, що зберігається свіжою і не псується. Її п'ють як ліки від різних захворювань. А ще цією водою вмиваються».

У тому самому листі написано: «Дехто замовляє свій будинок, щоб захиститися від пожежі. Він має лист, який кладе під або на колоду, й тоді з будинком нічого не трапляється; інші роблять те саме з хлівами, щоб не постраждала худоба».

Ще один лист: «Якось померла жінка, яка часто приходила на зібрання. Вона була дуже старою. Траплялося, що вона занедужувала, й тоді вимагала себе "сіяти". Для цього брали квітковий горщик, наповнювали попелом і садили насіння. Що при цьому промовляли, не знаю. Коли насіння проростало, жінка одужувала. Якось хтось звернув увагу хворої на гріховність цих дій, то вона просто відповіла: "Але мені це завжди допомагало". Смерть її була жахливою! За декілька годин до смерті жінка знову заговорила про свої нечисті справи, хоча й запевняла, що в усьому

розкалася. На питання: чи не залишилися в будинку “листи від пожежі” чи щось схоже на замовляння, вона стверджувала, що все спалила. Свої останні хвилини жінка провела у боротьбі з дияволом. Коли пізніше ділили спадщину, в паперах знайшли й “лист від пожежі”».

Багато хто використовує також «погладжування» дітей, тобто їм роблять масаж із застосуванням рослинної олії, потім беруть дитину під пахви і похитують над хрестом, вимовляючи при цьому ім'я Бога. Якщо дитина має глисти, тоді її живіт погладжують шматочком хліба. Потім цей шматок хліба віддають чорній курці або ж закопують. Коли хтось занедужував, то радили покласти на підвіконня три яблука. Якщо фрукти засихали, хвороба відступала. У молодий місяць не можна саджати картоплю або сіяти зернові.

Хіба все це не найчистіше поганство? Хіба це не те саме, що було в римлян і греків, які розрізняли щасливі та нещасливі дні?

Кінець цього листа, який мені написала одна із сестер общини, звучить так: «Більшість навіть не припускає, що це гріх».

Але найстрашнішим є те, що більшість навіть не уявляє, хто стоїть за всіма цими «добрими» порадами.

Якось один поважний брат сказав іншому: «Коли ти допомагаєш із почуття милосердя,

то не є гріхом; гріх лише тоді, коли береш за це гроші». Неначе суть справи змінюєш: береш ти за це гроші або ж робиш задарма! Це вкотре підтверджує, наскільки мало люди про це знають і як погано собі уявляють всю небезпеку цієї сфери діяльності.

Один брат писав мені, що замолоду якийсь благочестивий чоловік заговорив його дружину від головного болю. Він обмотав її голову хусткою та зав'язав три вузли. При цьому він виголосив чарівне заклинання, згадавши ім'я Бога.

Як страшно, коли люди зловживають іменем Господа. Як це страшно, коли для того, щоб позбутися головного болю, людина звертається до диявола та дозволяє обплутати себе чарами!

Таких листів надзвичайно багато. Ось уривки з деяких.

Пише колишня чарівниця: «Я чаклувала на очах. Робиться це під деревом до сходу або заходу сонця або ж при місяці. Потрібно водити пальцем навколо ока, вимовляючи при цьому заклинання, а потім перехреститися, проголошуючи Боже ім'я».

«Я дала "записати" свої зуби. Для цього протягом трьох днів тримала за щокою записку, в яку не можна було зазирати, а потім, після заходу сонця, викинула її за спину у вогонь, але можна було й у проточну воду».

«Небесні» та «вогняні» листи

«Я носила на грудях “небесні” та “вогняні” листи, а також “Сім небесних замків” (відома чарівна книга), спокушала інших на те саме. Але одного разу я поклала “небесний” лист на хвору дитину, і вона відразу померла».

Про «Сім небесних замків» згадується в іншому листі: «Так звані “Сім небесних замків” стали замком для багатьох душ, які сподівалися на те, що їм допоможуть у житті та перед смертю, якщо при собі вони матимуть цю книгу».

«Шоста й сьома книги Мойсея»

Так звані «шоста й сьома книги Мойсея», про які згадувалося вище, є не менш жахливими, аніж книга «Сім небесних замків». Ці книги жодним чином не стосуються Мойсея. Це лише хитрість сатани – підсунути книгу з такою назвою в руки недосвідчених людей, які не знають, що творять.

У листі з Померанії написано: «Я був іще школярем, коли помітив, що дух неспокою вселився в серце моєї матері, її огорнула велика туга. Тоді я нічого не знав про силу крові Ісуса, тому вважав, що тільки позбавлення від турбот може їй допомогти. Вдома ми тримали “шосту й сьому книги Мойсея”, я часто їх читав. Подробиць уже не пам’ятаю. Але

одне досі пече мою душу. Я власною кров'ю переписав наведене в ній невідомою мовою заклинання. Потім цю записку я поклав на ніч собі під подушку. Таким чином я хотів побачити вві сні номер щасливого лотерейного білета.

З цієї ж книги ми виписали заклинання на віск, а віск почепили матері на шию. Вважали, ніби це зцілить. Але після цього мама кілька разів намагалася вчинити самогубство. У цьому сумному стані вона й померла».

Ось уривок з іншого листа: «Поки я був на фронті, моя дружина возила до чаклунки нашого сина, хворого на бешиху. Моя дружина була вже наверненою, навіть більше, вважала себе відродженою. Але від дня замовляння сина її віра почала загасати, і з часом почала вороже ставитися до віруючих. Мене, свого чоловіка, вона зненавиділа, скрізь намагалася очорнити. Раніше дружина відвідувала зібрання, де вивчалася Біблія, а тепер, під час останнього візиту проповідника до нашого будинку, вона вказала служителю на двері, наказавши забиратися геть».

Тут уже проясняється дещо з тих сумних наслідків, про які ще буде сказано.

Після цих повідомлень і свідчень навряд чи хтось вважатиме, що це щось невинне, або ж навіть божественне божественне або ж біблійне. Наведу ще кілька прикладів.

Якось молодому чоловікові, який повернувся з війни нервовохворим, порадили під час трьох святкових днів, які йшли поспіль, доторкатися до сливового дерева, вимовляючи при цьому заклинання.

«У дитинстві моя мама з добрих спонукань водила мене до знахарів заговорювати біль у серці та деякі інші хвороби». У листах знову і знову зустрічається замовляння хвороби серця.

Ще один лист із Померанії: «Гріх чаклунства захопив багатьох. Існує безліч пов'язаних із цим жахливих речей. Часто використовується замовляння. Їдуть до чорного мага чи привозять його до себе. Можна сказати, що все село опинилося під чарами».

Думаю, що під час читання цих свідчень і повідомлень складається чітке уявлення, що тут панують сили сатани. Однак, незважаючи на ці страшні факти, досі є люди, які вважають інакше, наприклад, як це написано в іншому листі: «Я не можу зрозуміти, чому замовляння ви вважаєте таким уже й великим гріхом. Повинна сказати, що в нашій місцевості воно надзвичайно модне, й мало хто вважає його гріховним. Я за ніщо маю ворожіння на картах і чаклунство, але до замовляння й сама раніше вдавалася. Люди, які цим займаються, переважно старі та добрі. Вони нічого не вимагають. Даєш добровільно, скільки можеш.

Та й у Біблії написано: “Кластимуть руки на хворих, – і добре їм буде”. Є багато випадків, коли лікар не міг встановити хворобу, а після триразового замовляння ставало легше».

Чи може автор листа, прочитавши наведені свідчення, далі стверджувати, що це покладання рук є біблійним? Чи не однозначно всі ці свідоцтва підтверджують, що тут ми маємо справу із силами темряви, які прагнуть узяти під свій вплив людські душі, щоб їх зачарувати.

Хто після всіх цих свідчень так і не переконався, що замовляння та ворожба – це чаклунський гріх, тому, сподіваюся, це стане зрозуміло, коли прочитаєте про їхні наслідки.

НАСЛІДКИ ОКУЛЬТИЗМУ

Заняття різними видами окультизму має всілякі наслідки. А що кажуть про це ті, які самі цим займалися?

Відсутність радості в молитві

«Унаслідок замовлянь я опинився під моторошною владою сатани і тепер неймовірно страждаю фізично та душевно. Мене мучать думки про самогубство, тож я неабияк хочу їх позбутися. Я такий нещасний, що не можу більше молитися, в моїй душі темна ніч. Я ж так хотів би прийти до Спасителя грішників, без Якого моє життя похмуре й порожнє». І цей бідолашний чоловік із тугою просить за нього помолитися, аби звільнитися з цієї страшної темниці.

Ось рядки з іншого листа: «Я нічого не можу запам'ятати з того, що читаю в Біблії, і все, що чую на зборах чи богослужіннях, до мене не доходить. А я так хотів би все чути й переживати серцем. Ох, як часто виникає бажання вірити так, як замолоду. В чому причина? Може, в тому, що раніше мене заговорювали, а потім і сам цим займався?»

У листі-скарзі, що надійшов із Вестфалії, написано: «Коли я раніше нездужала – років двадцять тому, а може, ще в дитинстві, – мене замовляли, і цей гріх перегорджує мені

шлях до Бога. Часто приходиться думка: “Ох, залиш молитву, вона все одно не допомагає”. Інколи мене відвідують інші гріховні думки і мучать».

Цілком зрозуміло, що причиною відсутності розуміння Слова Божого і проявом гріховних думок є замовляння. Воно, немов покривало, закриває душу, й вона не може сприймати Слово. В голову весь час заповзають думки, які крадуть благословення, що йде від Слова Божого. Частина цих думок – богохульні та гріховні.

Відсутність миру

Ось у розпачі пише жінка з Вюртемберга: «Я не можу віднайти мир. Знову і знову молю про прощення гріхів, а щовечора перед сном собі говорю: “Ти не ляжеш спати, поки не примиришся з Богом”. Скільки ночей я безперервно проплакала. Я відчуваю таку слабкість, що майже не можу думати; весь час хочу вірити, що Господь простив мої гріхи, проте коли так думаю, то відчуваю на собі непосильну тяжкість. Якби я лише могла комусь розповісти, наскільки мені погано! Я відчуваю на своїх руках і ногах стокілограмовий вантаж, а переді мною день і ніч мої гріхи. Ох, якби ж Господь зглянувся наді мною! А які жахливі думки тиснуть на мене! Я не хочу їх мати, але вони приходять дедалі частіше. Щойно я подумаю

про Бога, вони відразу приходять – одна гірша за іншу. Коли проходжу повз річку, то ніби чую: “Стрибай туди, там знайдеш спокій”. Коли бачу ніж, то чую: “Переріж собі горло!” Таким чином диявол щодня та щоночі мене мучить. Я зовсім не можу слухати спів, одразу починаю плакати. І тоді я чую: “Ти не повинна більше співати й радіти, наклади на себе руки, і тоді матимеш спокій!” Минулого року в мене загострилася астма, тож я звернулася до однієї жінки. У дитинстві мати посилала мене до такого самого знахаря, щоб допомогти сестрі, а іншим разом я сама до нього ходила, щоб допомогти своїй дитині.

Ох, якби ж тільки Господь Бог був милостивий до мене, грішної, та звільнив від страшних думок...»

Думки про самогубство

Ці страшні думки дуже часто є наслідком замовляння. Вони проявляються або в задумі самогубства, або як богохульні думки. Де-хто не може пройти повз ліс, аби не почути вимогу: «Вішайся, і тоді кінець усьому». Інші не можуть бачити залізничну колію без того, щоб не почути голос: «Кидайся під потяг, і знайдеш спокій».

І часто, підкидаючи такі думки, ворог досягає своєї мети: щоб покласти край стражданням, людина заподіює собі смерть.

Гріховні думки

Дуже часто людину переслідують богохульні думки. Це думки хули на Бога, на Господа Ісуса, на Святого Духа. Я не хочу їх повторювати, щоб цим не наразити на небезпеку себе та інших, адже диявол охоче використовує таку хулу, щоб закарбувати її в пам'яті, а вже потім таких думок неможливо позбутися. Бідолашні люди, які від цього страждають! Знаючи цілком конкретно про згубність подібних думок, вони не хочуть про це міркувати. Адже вважають, що ці думки йдуть не від серця. Коли такі думки приходять, ніби хтось їх посилає та нашіптує, людям стає моторошно. Ці думки приходять саме тоді, коли люди хочуть читати Біблію або ж на зібранні прагнуть послухати Слово Боже. Ворог цим досягає того, що дехто залишає читання Священного Писання та молитву, аби тільки не мучитися від цих думок. І таким чином диявол досягає своєї мети – якщо людина не має постійного спілкування з Господом, то дедалі більше холоне у вірі, стаючи безвольною іграшкою в руках безжального ворога.

Богохульні думки є жахливим наслідком замовляння. Хто цим страждає, той може навіть не сумніватися, що в ранньому дитинстві був заморожений, і відтоді перебуває під владою диявола.

Нерозуміння Слова Божого

Часто в зізнаннях я чую такі слова: немає розуміння Слова Божого. Наприклад, жінка з Вюртемберга, яка колись була замовлена, пише: «Я вже близько року слухаю Слово Боже й увесь час намагаюся звільнитися від влади сатани, однак усе безрезультатно. Я можу про це написати багато чого, але хочу сказати лише одне: відколи я почала слухати Слово Боже, щось трапилося з моєю головою. Перед моїми очима завжди нібито якась тінь, безперервний головний біль, якого ніяк не можу позбутися. Диявол також вселяв богохульні слова, я всіма силами намагалася їх відігнати, але безрезультатно. Я запитала свою матір, чи не криється за цим якась особлива причина, і вона зізналася, що в дитинстві мене часто замовляли».

А інша жінка скаржить: «Інколи буває стан відчаю. Я хочу поглянути на розп'ятого Ісуса, а хрест нагадує мені про мою провину і гріх, що Христос був розп'ятий і через мене. Це тисне на мене ще більше. Раніше я багато займалася ворожінням та іншими подібними справами, і, ймовірно, прокляття через це лежить і на моїй дитині, яка нервово невірноважена. Минулого року я була дуже засмученою та ображеною на Бога. Тоді Господь уві сні запитав, чи згодна я відмовитися від

власної волі, але я у своїй упертості відповіла: «Ні!» Це мене мучить. Чи не криється причина моєї туги саме в цьому? Я відчуваю: якщо Бог за мене не заступиться, то я, неспасенна, підуду назустріч прірві й урешті-решт накладу на себе руки. Я не можу більше боротися, та й не хочу, бо зовсім не маю ні фізичних, ні душевних сил. Я втомилася. Я вже надто багато пережила та настраждалася...»

Думки про вбивство

В одному листі просять помолитися за жінку, яка вже протягом багатьох років страждає від нав'язливої думки, нібито вона хоче когось отруїти. Зараз жінка щотижня приходить у психіатричну клініку на сеанси гіпнозу. Але всі спроби лікаря знайти причину її нав'язливого стану безуспішні. Бідолашна жінка майже не наважується бути серед людей зі страху, що вона може когось отруїти. Одна відвідувачка розмовляла з жінкою про цю дивну хворобу, і з'ясувалося, що колись, коли вона мала обпалене обличчя, її замовляли. У такий спосіб вона тоді зцілилася. Але хвора не бачить у цьому нічого поганого. Вона каже, що все одно в це не вірила і що при цьому дійстві була присутня віруюча жінка, член церкви. І бідолашній неможливо пояснити, що саме в цьому варто шукати причину її жахливого стану.

Але в тому й полягає мистецтво ворога – переконати людину, ніби в замовлянні немає нічого гріховного.

Якби ж це усвідомити, покаятися, то силу ворога було б зламано. Звісно, диявол намагається цьому перешкодити, переконуючи: «Причина не в цьому».

І все ж причина саме в цьому, що підтверджують усі свідчення та зізнання про жахливі наслідки замовляння й чаклунства. Людина опиняється в кайданах сатани, а їх не так легко зламати.

Дехто, хто зв'язувався з ворогом, страшенно мучиться: «Ворог заліз у моє серце й отруїв його. Сумніви мене переповнюють, і я не можу повернутися до радісної віри. Знову і знову Ісус хоче мене зцілити, але й диявол теж докладає всіх зусиль для моєї погибелі. День і ніч я чую у своїй кімнаті звук пекельних машин, вони впливають і на моє тіло. Мені здається, що вночі духи хочуть мене погубити, але Бог поки не допустив цього. Якби ж я могла звільнитися від цих страшних мук! Моє палке бажання – вийти з цього пекла. Весь час мені згадуються слова нашого Господа Ісуса Христа: “Кожне ж дерево, що доброго плоду не родить, буде зрубане та й в огонь буде вкинене”. Я вже зараз страждаю в цьому полум'ї, тому всім серцем прагну тільки одного – вийти з нього!»

Якби всі, хто зв'язується з чаклунством, задумалися про те, які страшні наслідки це за собою тягне, як диявол згодом мучить свою здобич, вони б дійсно остереглися.

Найстрашніше зізнання, мабуть, полягає в наступному листі з Вюртемберга: «Я піддався важкій спокусі, яку не зміг подолати. І в цьому стані якоїсь миті необдумано помолвився: “Сатано, звільни мене!” Відтоді моє життя перебуває під впливом темних чар, під владою диявола. Так руйнується моє молоде життя. Ці темні сили, богохульні думки нікуди не йдуть. Незважаючи на всі молитви і прохання, вони день і ніч глибоко всередині мене. Чи не для мене звучать слова: “Вони його перемогли кров'ю Агнця”. Ніколи ця сила Духа і крові мене не оживить і не очистить. Цілими днями я ходжу під гнітом цих важких чар, душа сповнена страждань і мук. А ці гріховні думки проти Господа! Вони глибоко всередині, ці нечисті, темні думки! Невже ніколи не зломити ці чари? Хотів би я одного разу очиститися серцем, аби слідувати за Господом і служити Йому. Це моє єдине бажання».

Усі, хто вважає замовляння, чаклунство тощо нешкідливими, хто звертається до сил пекла, щоб позбутися незначного болю, не повинні пропустити ці зізнання повз вуха! Диявол заманює людину у свої тенета, лицемірно стверджуючи, ніби це щось благочестиве,

адже при цьому моляться і проголошують ім'я Бога, а потім хизується: «Твій гріх занадто великий, щоб його можна було простити. Бери мотузку та вішайся!»

Усі ви, хто вдавався до допомоги диявольських сил, покайтеся та моліть Господа, щоб Він розірвав ваші кайдани! Слава Богу, Він має владу розірвати будь-які пута!

Однак перш ніж про це говорити, згадаймо ще віщунів, ворожбитів на картах і тих, хто звертається до мертвих, аби подивитися, до чого це може призвести.

ПЕРЕДБАЧЕННЯ, ВОРОЖІННЯ НА КАРТАХ ТА ЇХНІ НАСЛІДКИ

Ось одне із зізнань: «У дитинстві батько мене замовляв. Я дуже захоплювався “шостою і сьомою книгами Мойсея”, випишував із них заклинання. Незабаром після смерті матері, яка теж перебувала під владою сатани й пішла з життя без надії, я відчув у душі невимовну тугу. Я не міг радіти навіть природі, сонячному світлу. Внутрішній голос твердив лише одне: “Бути б мертвим!” Однак уже тоді Божа благодать працювала в мені, інакше б я загинув. Через власну неспроможність я часто ходив до ворожки, тривалий час носив із собою “небесний” лист. Я дозволив собі втягнутися в найглибшу безодню цих гріхів.

Два роки тому я почав відвідувати зібрання віруючих, вирішив присвятити себе Ісусу. Бог витягнув мене з трясовини гріха на світло, й хоча сьогодні я переконаний, що належу Христу, та інколи бракує справжньої радості в Господі. Але коли думаю про смерть, стає неспокійно, не вистачає впевненості у спасінні. Я немов перебуваю під чийось тиском. Відвідування зібрань, богослужінь, читання Біблії, а часто й молитва – все це я виконую як обов'язок, а не як внутрішнє прагнення. Я мучуся, намагаючись відчутти повноту Христової благодаті й не можу зрушити з місця!»

Мабуть, є якась сила, яка стримує та пов'язує, але, слава Богу, Господь Ісус владний розірвати будь-які кайдани!

Пише дівчина, яка мешкає під Берліном: «Я повинна відкрито визнати, що постійно перебуваю під страхом суду Божого, а не під впливом Його любові. Я так боюся Бога, що аж мороз іде поза шкірою, і коли згадую рядки з Біблії (Євр. 10:31), де написано: “Страшна річ – упасти в руки Бога Живого”, мені стає тривожно. Я вважаю, якщо маєш таке ставлення до Господа, то краще вже повна невіра, бо тоді ти просто нічого про Нього не знаєш. Якось я навіть ходила до ворожки. Я рушила з наміром почути про те, чи не захворію, і якщо так, то коли це трапиться, щоб я мала час повністю присвятити себе Ісусу, бо всім своїм еством я прагну спокою!»

Яка вишукана майстерність ворога! Людина прагне присвятити себе Господу, а диявол підштовхує її до ворожки, щоб дізнатися, коли вона матиме для цього найбільш сприятливий час!

Таким чином виключається можливість присвятити себе Господу, а життя вже віддано дияволу. Ось який сатана дурисвіт!

З іншого листа: «Батьки мого чоловіка раніше спілкувалися із сім'єю віруючих, але несподівано це спілкування припинилося. Моя свекруха вміла ворожити на картах і постійно

цим займалася. Коли мій чоловік був студентом і через діяльність Християнського студентського союзу (ХСС) навернувся до віри, вона просто знавісніла. Свекруха боялася, що син своїм “благочестям” зіпсує собі все життя, і коли він усупереч її наполегливому проханню відмовився розірвати стосунки із ХСС, то почала вважати його невдахою. Інколи жінка поступалася на прохання сина й починала читати Біблію, обіцяла полишити ворожіння на картах. Але вже за півгодини могла влаштувати бурхливу сцену. Якось вона навіть намагалася накласти на себе руки. Зараз свекруха повністю відвернулася від християнства й ходить до спіритів.

Свекор розповідає, що коли приходить від нас лист, незалежно від його змісту, в жінки стається істерика. Інколи всю ніч вона плаче, часто доходить до серцевого нападу. Часом вона пише нам сердечні, сповнені любові листи. А потім несподівано, без жодних причин, приходить лист, який так і пашисть люттю, і найчастіше саме тоді, коли ми отримуємо якесь особливе благословення. Складається враження, ніби вона це відчуває. Під час одного зі своїх нападів, який був дуже схожим на буйне божевілля, вона прокляла нас і наших дітей. Щоправда, незабаром взяла прокляття назад. Потім жінка без нашого відома ходила до спіритів дізнатися про своє майбутнє. Мій

чоловік суворо заборонив матері цим займатися, але ми достеменно не знаємо, чи не вчинить вона наперекір».

Хіба це не жахливо, коли мати проклинає власних дітей? Замість радості від того, що син у своїй вірі твердо вирішив слідувати за Христом і що дружина з ним одностайна, у жінки від люті стається напад божевілля.

На жаль, ті люди, які займалися ворожінням на картах, як правило, не можуть знайти мир із Богом, навіть якщо вони всім серцем Його шукають. Пише жінка із Саксонії: «Я пережила щире навернення, але я не маю миру в серці, не маю впевненості у спасінні. Мене раніше замовляли, ворожили на картах. Я прочитала книжку “Як мені звільнитися?”, але й це не допомогло. Ох, як би я хотіла стати радісним Божим дитям. Але всі мої сльози і молитви донині не дали результату. Я так хочу звільнитися і бути благословенням для оточення!»

Біда, коли людина, «переживши щире навернення», прагне слідувати за Господом, але миру так і не віднайшла. А диявол відверто глузує: «Навернутися? Стати дитям Божим? А зась! Я маю на тебе переважне право. Ти належиш мені!» Потрібно дуже багато молитися і самим, й іншим, аби чари нарешті було зруйновано, щоб відкрився шлях для отримання миру такої душі.

Сатана не тільки тримає у своїх кайданах душу, а вражає і тіло людини, яка йому підкорилася. Тоді він повністю розкривається як «батько брехні», який спочатку обіцяє золоті гори, а коли люди вже звернулися до нього по допомогу, потрапивши таким чином у пуга, обманює.

Пише нещасна вдова: «Уже 27 років страждаю я на жахливу хворобу, що скрутила мене, як припускаю, після чаклунства. Мені було 26 років, коли захворіла, зараз мені 53. Усі ці роки диявол мене мучить, тому страждаю тілом та душею. Я добре вчилася у школі, на курсах, з дитинства відчувала, що Бог кличе мене до Себе. Знала багато віршів і оповідань із Біблії. Але, на превеликий жаль, тоді звернулася до сатани. Він погрожував, мучив і лякав мене всюди, хоч де я була. Всі роки моєю долею були страх і туга. Моя душа розривалася, коли здавалося, що втрачаю розум. До того ж я хвора фізично. Страшні спокуси та богохульні думки смертельно мене мучать. Я борюся, захищаюся віршами з Біблії, які знаю напам'ять. Знову і знову я просила, щоб за мене молилися, але донині ніщо не допомогло. Знаю, що Господь може звільнити мене від кайданів, які я на собі відчуваю. Він має таку владу, але коли це станеться?»

Яке горе, коли в кайданах диявола минає все життя. Зовсім інакше проходить життя,

коли ми довіряємо Господу Ісусу Христу, коли Він стає нашим добрим Пастирем. Тоді ми відчуваємо саме те, про що говорить Давид у 22-му псалмі: «...на пасовиськах зелених оселить мене, на тихую воду мене запровадить! Він душу мою відживляє, провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливости». Про Бога говориться: «Він душу мою відживляє». А в листі сказано про диявола: «Він мучить і лякає мою душу». Яка величезна різниця! Це серйозне застереження всім, хто займається чаклуванням і ворожінням на картах.

Один брат поділився зі мною пережитим: «Багато людей у моєму оточенні страждає від гріха чаклунства. Вони й не знають, що це огида перед Богом. Нещодавно мені довелося бути разом із благочестивою, як вона себе вважає, християнкою, яка ходить до церкви, буває в пастора на вивченні Біблії та зібраннях, і все ж не має чіткого розуміння про Ісуса Христа. Сльози течуть з очей цієї жінки, але істинного миру, спокою вона досягти ніяк не може. Ми спілкувалися, і з'ясувалося, що вона зверталася по допомогу до замовлянь. Прокляття чаклунства поширюється і на близьких, і на далеких родичів. Які чорні та сповнені страху дні пережила моя теща. Вона займалася ворожінням на картах і “небесними” листами. Та не одна вона страждала від

цього, страждав і я, – продовжує брат, – і моя дружина, й найближчі родичі. Але найстрашніше в тому, що вони не можуть ухвалити рішення щодо Бога. Вони бігають по всім общинам, серед яких церкви научників і адвентистів. Яке це прокляття, якщо хочеш ясності, а знайти не можеш; старий гріх чаклунства заважає та полонить душу тільки тому, що його не визнають і не вважають за гріх. Моя тітка – невільниця ворожіння на картах та інших темних справ. Вона тремтить, якщо вдома немає горілки й тютюну. Через неї син із дружиною перебувають під владою сатани. Моторошні справи творить чаклунство. Мій брат займається магнетизмом. Я достеменно не знаю, що це таке, але коли прочитав його висловлювання: “Жодна молитва не допомагає”, – то цього виявилось цілком достатньо. Він нічого не хоче знати про Бога, це видно з листів. І це мій рідний брат!»

Ще один лист, цього разу з Бадена. У ньому зокрема написано: «По-сусідству жила стара жінка, яка ворожила на картах, і про яку говорили, ніби вона може передбачити майбутнє. Моя матір, яка постійно була всім занепокоєна, замість того щоб разом із бабусею йти до істинного Помічника, зверталася до ворожки, щонеділі запрошуючи її до нашого будинку. Бабуся сварила матір і просила: “Не приводь цю жінку. Я не можу молитися, весь будинок

наповнений злими духами”. Я з шести років постійно хворіла, особливо на астму. Коли ж я виросла, мати знову звернулася до ворожки, щоб дізнатися, чи вийду я заміж. Коли мені було 15 років, бабуся померла, і дух молитви більше не стояв на заваді дияволу, відтоді він міг діяти вільно. Зрештою я дала себе схилити до того, щоб мені поворожили на картах. Я вирішила: одним гріхом більше або менше – яка різниця? Ворожка розповіла про моє минуле життя і трохи про моє майбутнє. Але потім вона сказала: “Далі я не бачу, ніби хтось тримає аркуш перед моїми очима. Більше нічого не можу тобі сказати”. Вона все точно розповіла про моє життя до дня покаяння, тобто до того часу, поки я належала дияволу. За кілька днів ворожка впала зі сходинок і зламала собі шию. Мене огорнув страх. Часто бувало сумно, я починала думати, ніби втрачаю розум, немовби земля з-під ніг тікає. Уся наша сім’я розсіялася. Мати і брат поїхали до Америки, пізніше я теж туди поїхала, але незабаром повернулася. Зараз зі мною відбувається щось незвичайне. Коли починаю за когось молитися, в мене підвищується температура і з’являється напад астми. Я боюся цього, бо дуже погано почуваюся. Потім несподівано знову видужую. З моєю сестрою теж твориться недобре: вона дійшла до того, що часом ходить немов навіжена. Уже й не знаю, що ще

станеться». До яких нещасть призводить такий гріх? Страждає вся сім'я та наступне покоління!

Хочу навести ще один лист, з якого кожен може зрозуміти, які наслідки чекають на людину, якщо вона зв'яжеться з дияволом за допомогою гадання на картах або ворожби: «Нервові напруження було таким великим, що я боявся втратити розум. У дитинстві мама, цілком зрозуміло, з добрих спонукань часто носила мене замовляти. Я серйозно поговорив із нею, і вона визнала, що це гріх. Але вона така до цього байдужа, її сумління пробуджується лише, коли вона бачить мої страшні муки. Мабуть, тоді вона молиться, та коли мені стає легше, як то кажуть, “коли фараон сьорбнув свіжого повітря”, знову повертається колишня байдужість».

Страшно читати цей лист далі: спроби самогубства і відчай, спиритизм і гіпноз, повний розлад нервової системи – ось доля невтішного автора листа. Нестерпно боляче уявляти, що ця людина пережила, як страждала. Я радий мати Господа, радію можливості для Нього жити і Йому служити. Я впевнений, що Він чує молитви, знаю, який Він добрий Пастир, але водночас є люди, яких диявол страшно мучить тугою, думками про самогубство, фізичними та душевними стражданнями. Це спонукає моє серце частіше молитися за цих

бідолах, які стали жертвами диявола, багато з яких опинилося під його чарами без жодної провини, лише тому, що нерозумна мати в дитинстві носила замовляти. Я закликаю тих, хто може сказати: «Радість у Господі – моя сила», згадати в молитві нещасних жертв, яких тюремник тримає скутими в ув'язненні. Візьміть їхню біду, мов священну ношу, у своє серце і сумління, моліться за таких мучеників, щоб Ісус Христос розірвав усі диявольські пута в їхніх душах!

НАСЛІДКИ СПІРИТИЗМУ

Наводжу зізнання та свідчення про ті наслідки, які стали результатом звертання до мертвих та інших проявів чаклунства.

Ось що пишуть: «Близько 20 років тому я запитувала мертвих та розкладала карти. До мене приходило чимало людей. Багато що з передбаченого збувалося. Вважала це заняття нешкідливим, тим більше, що я була бідною і потребувала грошей. Займалася я цим чимало років, а потім одна жінка з общини попросила мене все це полишити, мовляв, що це зла справа. Вона забрала карти і книгу, за якою я розпитувала мертвих. Після цього я тижнями не знаходила спокою. Я слізно обіцяла Богу більше цим не займатися. Відтоді я стала ходити на зібрання общини. Моєму чоловікові це не подобалося, але я не дозволила йому перешкодити. Незадовго до смерті чоловіка я вкотре його запитала, чи не піде він зі мною на богослужіння. У відповідь я почувала страшну хулу на Бога. Незабаром після цього його принесли додому – нещасний випадок. До останньої хвилини він був при ясній пам'яті, хоча й не міг розмовляти. Я навколішках молила Бога пробачити чоловікові гріхи, перекласти їх на мене. У мого чоловіка при цьому по обличчю рікою текли сльози. Так бідолашний і помер.

Відтоді я чула різні звуки, причину яких не могла пояснити. Але страху не мала, бо покладалася на Господа. Шум у кімнаті за зачиненими дверима я чула й раніше, бачила різні чорні фігури, коли ще займалася ворожінням на картах».

Ця жінка скаржиться, що вона донині не звільнилася від впливу сатани. Одна сестра з общини, яка її часто відвідувала, пише, що вдома в цієї жінки стало дуже страшно, тому запитує, чи не перебуває господиня будинку під владою сатани.

Дійсно, над нещасною жінкою нависли чари. Про таких віщунів і тих, хто звертається до мертвих, Священне Писання застережливо говорить: «Бо гидота для Господа кожен, хто чинить таке».

Обертання чашки

Лист із Берліна розповідає про обертання чашки й пояснює, як це відбувається: «Ми, моя дружина і я, познайомилися з обертанням чашок через знайомих у нас вдома. Ми знали, що спиритизм іде від сатани, і ніколи не займалися б подібними справами. Але це було для нас чимось новим. Чашка рухалася від букви до букви по аркушу паперу, на якому було написано алфавіт. Називалися імена та викликалися духи померлих. Відповідь отримав кожен, хто перебував у кімнаті.

Тоді ми були впевнені, що нам має відкритися, що це за сила. Ми шукали Бога, тож почувалися захищеними від нападу зла. Але, мабуть, у глибині сердець не все було гаразд у відносинах із Богом, інакше ми б ніколи не опинилися в цій прірві гріха. Ми ще не покаялися, не були наверненими, проте щиро шукали Бога. Ми вірили: Господь знає про наші шукання, і тому зараз у нашій кімнаті відкриється, що за сила пересуває чашку. Нам судилося осягнути цю силу, але зовсім інакше, ніж ми собі це уявляли.

Отже, я і моя дружина вирішили спробувати. Розпочалася напружена боротьба. Ми відкинули всіх так званих духів померлих, просто хотіли знати, хто з нами говорить. Аж раптом ця чашка стала швидко й енергійно рухатися по площині туди-сюди, оберталася по колу, розкидаючи і знову збираючи літери. Ми відкидали все диявольське й закликали духа істини. Ми вимагали, щоб усе, що від диявола, нам не відповідало. На це повільно та ясно з'явився напис: "Вісник Божий".

З цього моменту на аркуші вимальовувалися наші думки. Щойно починали сумніватися в тому, чий дух нам відповідає, негайно з'являвся напис: "Довіряйте, я – вісник Божий, Господь відкриває вам Себе, бо ви шукаєте Його. Бог відкриває лише тому, кому Він хоче і що Він хоче"».

Далі в листі написано, що на аркуші з'являлося багато новин: нібито кінець світу на порозі, і вони повинні стати знаряддям у руках Божих; що їм належить стати останніми пророками і понести світові звістку перш, ніж розпочнеться суд. Так званий «вісник Божий» повідомив, що забере до себе їхню трирічну дочку, й після цього вони зі старшим 11-річним сином повинні розпочати своє пророче служіння. Подружжя повірило, що дійсно Господь Ісус говорив із ними. Протягом багатьох днів і тижнів вони перебували під враженням цих звісток. Вони забували пити та їсти, припинили годувати дітей – настільки потужною була сила цих чар. Усе дедалі гіршало. Жінка повинна була повторювати огидні речі, які нібито виходили з її серця. При цьому вона говорила: «Якщо це йде з мого серця, то його вклав туди диявол, це не я». Після таких слів чашка ставала дуже «неспокійною».

Нарешті подружжя усвідомило, що зв'язалося з дияволом, який так обдурив. Вони відреклися від усього сатанинського. Після цього протягом двох днів диявольські сили мордували жінку так само нещадно, як розповідається в Біблії про людину, одержиму злими духами. У страху жінка крикнула: «Ісусе, Сину Давидів, змилуйся наді мною!» І цієї миті диявольські сили зла від неї відступили. Тепер подружжя прославляє Всевишнього за

своє звільнення від чар диявола. Ось яке це «звичайне» обертання чашки.

Одна медсестра, доглядаючи за молодим чоловіком, який займався спиритизмом, розповідає про страшні речі, які відбувалися там, де цим займаються. Вона чергувала й читала чоловіку Слово Боже. Про своє нічне чергування вона розповідає: «Вночі, коли я була біля нього, раптом побачила велике полум'я, потім із ліжка почав підніматися дим, і я побачила когось, хто протягує руки й розганяє полум'я. Я лише лежала на сусідньому ліжку, не спала й молилася. Наступного дня, – пише вона далі, – я нічого не могла робити. Я тільки тихо молилася».

Магнетизм

Один брат розповідав про людей, що займалися спиритизмом і магнетизмом, однак потім відмовилися від усього цього: «Один чоловік був магнетизером, він почав займатися цим після свого захоплення спиритизмом. Дух обіцяв великий прибуток, якщо він освоїть цю діяльність, і чоловік захопився цією справою, а його дружина стала медіумом у гуртку спиритів.

Коли до магнетизера звертався хворий, з яким лікар не знав, що робити, то магнетизер виходив у сусідню кімнату, щоб там разом із дружиною розпитати свого “керівника”

(духа) у спіритичному сеансі. Дух точно називав їм діагноз і повідомляв, чи зможе він цю хворобу вилікувати.

Цей магнетизер також говорив, що своєю енергією за день він може вплинути щонайбільше на трьох-чотирьох осіб, при цьому останні пацієнти вже не отримують тієї енергії, яку мають перші. Сили магнетизера вичерпуються. Щоб мати можливість прийняти більшу кількість пацієнтів, він повинен отримати нову енергію у духів. Тоді чоловік міг прийняти стільки людей, скільки хотів. Енергія цього магнетизера не вгасала, оскільки його "керівник" давав стільки енергії, скільки було потрібно.

В іншого гіпнотизера й магнетизера в кімнаті на ліжках одночасно лежало кілька осіб. Час від часу він виходив у сусідню кімнату, щоб отримати, як він пояснював, "енергію". Чоловік навмисне замовчував про методи, якими при цьому користувався.

Після того, як ми з дружиною відвідали вищезгадану сім'ю і разом із ними помолилися – дружина екстрасенса того вечора теж молилася, – то до нього не звернувся жоден новий пацієнт, а його дружину на засіданні спіритів духи як медіума відкинули. Минуло два тижні, й нас запросили на зібрання гуртка, щоб пояснити його учасникам, що відбувається. Після тривалих молитов ми

пішли туди. Бог дарував милість. Майже всіх відвідувачів, окрім трьох-чотирьох, вдалося переконати, і ці люди відмовилися від своєї діяльності. Зараз вони відвідують наші зібрання, а гурток припинив своє існування». З цієї розповіді видно, наскільки небезпечно займатися гіпнозом і магнетизмом.

Я повинен навести ще один цікавий випадок із чоловіком, який хотів звернутися до магнетизера, але був від цього збережений. Підійшовши до будинку, чоловік прочитав на вхідних дверях: «Силою магнетизму, передачею думок і життя на відстані досягається найнадійніше зцілення». У чоловіка з'явилось таке відчуття, ніби якась незрозуміла сила намагається втримати. Чоловік здивувався, але потім усе ж увійшов. Кімната очікування мала такий вигляд, ніби це був будинок щирих християн. На стінах висіли вірші з Біблії, наприклад: «Носив вас на крилах орлиних», «Покладіть на Нього всю вашу журбу» і навіть християнський відривний календар. Але чоловік відчував щось дивне, його недовіра дедалі зростала. У кімнаті відвідувачів не було, і він випадково став свідком сварки між магнетизером і його дружиною. Подружжя говорило голосно, тому було чути кожне слово. Магнетизер сварився нецензурними словами, від чого відвідувачеві в кімнаті очікування стало бридко. Потім він почув голос дружини:

«Ти вже давно розписався з дияволом. Я більше не можу терпіти! Коли я вчу дітей молитися, ти кажеш, що це дурниці! Невже ти думаєш, що мені від цього не боляче?»

Це стало вирішальним. Відвідувач зрозумів Боже попередження, вдягнув пальто та полишив будинок, подумки промовляючи: «Краще продовжувати страждати, якщо на те Господня воля, ніж від сатани отримати життя».

Це свідчення закінчується словами: «Я щасливий, що Бог зберіг мене, але боляче думати про багатьох інших, які там позбавляються від тимчасових страждань, аби потім зазнати страшених мук».

Небезпека публічних експериментів

Під владою темних сил можна опинитися, просто слухаючи про подібні речі. Така цікавість у край небезпечна. Це підтверджує наступний лист.

«Минулого року проводилися публічні експерименти з гіпнозу, навіювання і спиритизму. З кожного виду був один сеанс. Усі разом вони утворили серію. Я був на одному сеансі гіпнозу. На вхідному квитку я мав залишити свою адресу. На вході квиток у мене забрали. Спочатку гіпнотизер попросив усіх присутніх дивитися на нього й повністю підкоритися його волі та, склавши руки, зосереджено за ним стежити. І невдовзі присутні не змогли

розтиснути рук. Так гіпнотизер зробив двічі й обидва рази домогся успіху. Далі чоловік вибрав сім осіб, над якими в подальшому проводив свої експерименти. Гіпнотизер їх приспав, а потім почав витворяти з ними майже неймовірні речі. Я був у захваті й розповів про це трьом своїм віруючим сестрам. Вони сказали, що це справа диявола, та я цьому не повірив. Однак за кілька днів після сеансу, коли ввечері я ліг спати, довго не міг заснути. Раптом кімнату почало розгойдувати і трясати, як під час землетрусу. Я покликав свою сестру із сусідньої кімнати: “Що це?” Відповідь була: “Я теж не знаю”. Двері гойдалися дедалі сильніше, я схопився з ліжка й увімкнув світло. Але від цього краще не стало. Мені було так страшно, що я крикнув сестрі: “Молися!” Вона почала молитися, але від цього тільки погіршало. Раптом я згадав про Біблію і крикнув: “Читай зі своєї Біблії”. Вона почала читати навмання, але я ні слова не розумів, оскільки, щойно вона почала читати, хтось сильно застукав біля входу в будинок, і це відволікало мій слух. Вона почала читати спочатку – і що я чую? Господь указав їй місце: “Стережіться, щоб ніхто вас не звів філософією та марною оманною...” (Кол. 2:8). Почувши це, я раптом зрозумів, що диявол мене обдурих. І тут трапилося найжахливіше. Щойно зрозумів, що це сатана, мене немов струмом ударило, я впав,

здригаючись у судамах. Тоді моя сестра вигукнула: “В ім’я Ісуса Христа, сатано, відступи!” І темні сили відразу зникли. Потім я із сестрою та ще одним братом, нашим близьким знайомим, помолилися. Але наступного вечора, коли ми сиділи разом, диявольська сила знову з’явилася, немов спалах блискавки, і знову схопила мене, як і напередодні. Та брат на руках молитви поніс мене до престолу благодаті під потоком крові Ісуса Христа. Господь почув наші молитви, і я звільнився від цих страшних ланцюгів».

Багато хто вважає, що вони повинні всюди побувати й усе випробувати. Але з цієї історії видно, наскільки це небезпечно. Як говорить прислів’я, «дай дияволу лише мізинець, і він усю руку відкусить». Якби ж сатана обмежився лише рукою! Він тіло і душу людини робить своєю власністю. Це найстрашніше. Тому слід уникати таких заходів і сеансів. Полум’я пекла розгорається швидко, в лапи сатани потрапити легко. А кінець буває сумним.

Гіпноз

Те, що гіпноз не такий уже безпечний, як багато хто вважає, показує наступний лист: «У роки війни внаслідок недостатнього харчування я перебував у стані такого сильного фізичного й нервового виснаження, що зовсім не міг продовжувати працювати за своєю

спеціальністю як раніше. Рекомендації різних лікарів не дали результату, тож я звернувся у клініку лікаря-психотерапевта, попередньо не поцікавившись методом його лікування. Хвора людина втрачає пильність. Лікар виявився літнім, привітним і відкритим чоловіком, який мені дуже симпатизував і добре розумів мій стан.

Першого дня він підійшов до мого ліжка з проханням уважно подивитися йому в очі. Потім лікар узяв мою руку, підняв її вгору, зігнувши в лікті, й почав приблизно такий монолог: “Ви пильно дивитеся на мене, і відчуття спокою розливається по вашому тілу. Ви повністю заспокоїлися, а ще втомилися, і, коли я покладу вам на чоло свою руку, заснете. Пітливість минає, ви відчуваєте себе зовсім здоровим та стаєте знову сильним. Ви намагаєтеся опустити руку, але це вам не вдається: ви міцно спите”. Я внутрішньо сміявся над цими словами, бо не спав і, як раніше, почувався хворим. Я легко міг би опустити руку, якби захотів.

Після другого сеансу регулярно о четвертій годині ранку мені почали снитися моторошні сни. Прокинувшись, мене охоплював страх: здавалося, ніби пекельні сили мене оточили, хоча все в кімнаті мало мирний вигляд. Лікар пояснив це кризою хвороби, що настала через вплив гіпнозу, який незабаром минеться.

“З іншого боку, – зауважив мій лікар, – інші хворі його ледь помічають”. Таке пояснення мене нітрохи не заспокоїло. Я боявся кожного нового ранку. Я молив Бога, щоб Він пролив світло на те, що це все означає і до чого це призведе. Я говорив, що хочу повністю належати і служити лише Йому, просив зберегти мене від усілякого зла. І під час сеансів я постійно внутрішньо благав про милостивий захист, а під час страшних снів я кричав: “Господи Ісусе, допоможи мені!” або “Ісус тут”. Після цього видіння поступово відступали, і я прокидався. Так, Господь Бог тримав наді мною Свою милостиву руку, і дуже скоро мені стало зрозуміло наступне.

Під час навернення я віддав, підпорядкував Господу всю свою волю, а зараз людина, яка живе без Бога, прагне цю волю підпорядкувати собі, аби панувати над людиною. Господь цього не допускає та через жажливі видіння показує, під якою владою опиниться людина, якщо не покладе край чужому впливу. З яким полегшенням я зітхнув, коли це світло мене осяяло. У простоті я пояснив лікарю принципи своєї віри та яку шкоду завдає моїй душі його вплив. Чоловік слухав із добродушною усмішкою, проте хід моїх думок зрозуміти не міг. Лікар намагався мене зупинити й переконати, пояснюючи свої дії суто зовнішніми чинниками. Але я відчував, що це не відповідає

істині, тому вирішив полишити психіатричну клініку».

Бог не для того дав нам свобідну волю, щоб ми підкорили її людині, про яку не знаємо, як і чиєю владою вона користується. Для дітей Божих істинне одне: «Хай моя воля належить лише Богові, я довіряю тільки Ісусу!»

Що стосується спиритизму та його наслідків, то лист із Берліна пояснює: «За допомогою спиритизму пан Ф. встановив, що духи, які видавали себе за вже померлих його матір або тещу, протягом багатьох років йому брехали, чого ні матір, ні теща за життя не робили. Наслідки для сім'ї Ф. були жахливими. Дружина передчасно померла в тяжких стражданнях від невідомої хвороби. Усе її тіло вкрилося червоними хворобливими бляшками, як від опіків або пролежнів. Жоден лікар не міг їй допомогти. Така сама хвороба спіткала й пана, який хотів дослідити спиритизм, аби потім читати про це лекції». Далі автор листа продовжує: «Коли я зустрів знайому навернену пані, яка страждала, змучена тією самою хворобою, то запитав, чи не стикалася вона з чаклунством, і жінка зізналася у своїх заняттях спиритизмом. В її квартирі я знайшов чаклунські книги, які негайно спалив. Після молитви з покладанням рук жінка збадьорилася, і наступного дня вона почувалася здоровою та щасливою в Господі».

Тут впадає в око вагомий момент: спірити не сприймають Слово Боже. Один брат спостережливо зауважив, що вони або відразу глибоко засипають, або відволікають інших, постійно позіхаючи; інколи духи виявляють себе через одержимих людей гучними вигуками, нападами сказу, корченням, смиканням рук і ніг. У такому нападі одна дівчина у хворобливих судомах на кілька годин втратила дар мовлення.

Є ворожки, які пророкують майбутнє, викликаючи духи мертвих. Одна така ворожка в Берліні на своїх дверях повісила табличку із зазначенням цін за виклик духу. Поруч із віруючими людьми такі ворожки стають одержимими, що проявляється у вигляді нападів, важкого пильного погляду або виражається втечею, плювками, розмахуванням рук убік віруючого.

Як нерозумно та небезпечно виправдовувати чаклунство необхідністю все пізнати! Я думаю, що вищенаведені приклади повинні стати для всіх попередженням. Але все нові й нові люди поспішають на такі збори, немов метелики злітаються на яскраве світло. А потім бачиш їх на землі з обпаленими крильцями.

Те, що диявол набуває вигляду ангела світла, прочитаємо в наступному листі. У ньому йдеться про збори окультистів, на яких

нібито були апостол Павло, Мартін Лютер та інші, щоб присутнім повідомить якусь інформацію.

«Найцікавіше те, що на всіх зборах ішлося лише про Одного, і цей Один – Ісус. Як тут правильно вирішити? Вони залишаються при своєму – це від Господа. Як тут розібратися? Біблія забороняє розпитування мертвих. Відвідувачі таких зборів зовсім не знають, хто їм являється. На деякі засідання, незважаючи на молитви, ніхто не являвся. Усі присутні – “віруючі”. Тих, хто сумнівається, просять краще піти. Всі належать до простого робітничого середовища. Медіумом є 70-річна жінка, в повсякденному житті її мова простонародна. Для мене завжди залишалося загадкою, звідки в неї з’являвся такий дар мови для запису. Не можу припустити, що вона здатна сама по собі так змінюватися... Ось зразок записаного з голосу (він лежить переді мною, і відтворюю його в такому вигляді, яким є, з чого випливає, що “простота” медіума ще не відключилася). “В ім’я мого Бога і вашого Господа і Спасителя приходять мій дух – дух вашого брата Павла. Слухайте! Тут є душі, які ще не мають на це правильних поглядів. Остерігайтеся, щоб ви з вашими хибними поглядами не стали “теплими” і недбайливими. Дорогі душі, міцно тримайтеся Отця Ісуса, інакше ви впадете в малодушність, тому що, дорогі мої, поки

сонце щастя світить вам і все йде за вашим бажанням, ви радісні, в хорошому настрої, радієте дорогому Батькові. Коли ж надія на майбутнє стає все більш туманною, жоден обнадійливий промінь світла не захоче проникнути в цю темряву, і допомога в нужді часто не приходять, коли ви цього хочете, тоді ви починаєте на кожному кроці спотикатися, тому що ви боїтеся гіршого. Тому, мої милі, навіть якщо іноді навколо вас згущається туман, ви повинні бути сильними в Отці Ісусі та прямувати назустріч світлу. З Богом! До побачення!"»

І це говорив апостол Павло?! Він міг говорити такі пласкі й далекі від істини тривіальності? Він міг говорити про «Отця Ісуса»? Хто хоч трохи вчився мислити по-біблійному, той бачить, що це найпримітивніший обман. Але чому ж диявол набуває вигляду такого собі ангела світла й видає себе за апостола Павла? Дуже просто. Таким чином легше відвернути ці спрагли душі від дійсного та істинного життя у вірі, від звичайного тверезого читання Слова Божого.

Цей гурток збирався протягом п'ятнадцяти років. Скільки доброго могли б зробити ці люди, якби вони навернулися до істинної віри, якби несли справжнє служіння! Але від цього їх таким «благочестивим» обманом відвернув диявол.

«Голоси світла»

Досліди, що схожі до тих, які проводять окультисти, здійснюють і так звані лорберіани, які теж мають свої «голоси світла» і які цінують книги свого батька-медіума Лорбера набагато вище від «тонких, жалюгідних зошитів Євангелія».

Яків Лорбер, музикант із Граца, жив у другій половині дев'ятнадцятого століття. Одного разу чоловік почув усередині себе, в області діафрагми, голос, який щось промовляв. Лорбер під цей голос почав писати одну книгу за іншою. Одна з них, багатотомник «Євангеліє від Івана», у формі щоденника оповідає про кожен день життя Ісуса. Я кілька разів намагався прочитати цю працю, але не зміг подужати – викликало надто велику огиду від такого осквернення святинь. І ці підроблені «Одкровення Отця Ісуса» лорберіани ставлять поруч із пророцтвами Ісаї та Єремії, сповненими Святим Духом чоловіками Божими, тоді як Яків Лорбер був лише медіумом, який щось занотовував.

Один брат мені написав: «Диявол думає про тих дітей світу, чиє сумління спонукає вести богоугодне життя. Таким він дає вчення освячення – теософію. Більш того, мов нагороду за важку боротьбу самозречення сатана дарує їм миті, сповнені відчуття неземного

блаженства. Свобода, спасіння – ось головна й вища мета щирого теософа. “Прихильник” і особливо “Новоселімські писання” з Бітігайма (твори Лорбера) абсолютно затьмарили собою для моєї спраглої душі Євангеліє про Розіп’ятого. Я познайомився з вченням медіумів, ясночуючих, через окультну літературу зв’язався з прозорливцями, тлумачами снів, дослідниками долі (карми), спіритами тощо. Сатанинським початком було підбурювання віддати йому руку для написання повідомлень із потойбічного світу. Незабаром людина стає повністю втягнутою в цей гріх. Через хитрість сатани я став спиритським медіумом демонів, які легко оволоділи не тільки моїм язиком, а й усім тілом. Дійшов до того, що мене зачинили у клініці для божевільних. Бажаючи здобути спасіння власними силами, я опинився у глухому куті, й жоден окультист не міг мені допомогти. Сталося найжахливіше – сатана оселився в моєму серці. Я сам став демоном і разом із сатаною з глузуванням проклинав своїх близьких та ім’я Ісуса Христа. Я по-справжньому відчував пекельні муки. Демони мордували мене й довели до самокатування. З клініки для божевільних незабаром мене відпустили, однак потім настав важкий параліч, значна втрата зору, виснаження, що подібне до туберкульозного, повне безсилля. Небо для мене було закрите.

Сатана “мудро” радив самогубство. Але для цього я був надто слабким та, незважаючи на щоденні муки, відчайдушно любив життя. І тоді, останньої миті, любляча рука Господа привела мене в Тайхвольфрамсдорф. Там я почув про Бога. Але мене пригнічував рабський страх, коли думав, наскільки мої гріхи огидні Богу. Та незважаючи ні на що, в моєму серці все більше з’являлося місця для Праведника Ісуса. Зрештою я увірував у Спасителя. Моє захоплення не виказати словами! Лише одне ім’я можу нескінченно славити і йому поклонятися, ім’я це – Ісус Христос. Тепер знаю: Він живий! Незабаром Дух Божий здобув перемогу й над моєю плоттю, вигнавши демонів. Кров і Дух Ісуса звільнили мене від важких кайданів, з якими так довго й безуспішно боровся. Паралізоване тіло за декілька тижнів майже повністю оздоровилося. Слабкість зовсім зникла, поступившись місцем колишній силі.

Але коли я думаю про окультистів, теософістів, спіритів, провидців, гіпнотизерів, дослідників долі тощо – про всіх людей, які ще не звернулися до милості Ісуса Христа, моє серце огортає печаль. Що чекає на них у вічності під владою сатани?! І сьогодні в мене ще бувають важкі спокуси, в яких раз у раз і поб’є мене диявол кулаками. Але сатана безсилий, бо моя душа спасенна кров’ю Ісуса».

Спіритуалізм

Ось рядки з іншого листа: «Я ще був невірним, коли з службового обов'язку опинився в одній сім'ї, що вважалася християнською. Усі в родині регулярно молилися, ходили до церкви, жили тихо й добродібно. Вони були спіритами, хоча називали себе спіритуалістами. Я не знав, що це таке, однак вважав, що це щось добре та божественне. Вони часто запрошували мене піти з ними, і таким чином я цілий рік перебував під впливом спіритизму. Це тривало довго, допоки Господь Бог не звів мене з однією віруючою сестрою, яка пояснила мені, що це справа диявола. Почалася боротьба, що тривала чотири тижні й завдала мені чимало жалю. Але, слава Богу, Господь звільнив мене. Протягом цих чотирьох тижнів у мене все двоїлося в очах, дзвеніло у вухах – так моя свідомість реагувала на те, що відбувається. Після зборів спіритів на мене нападав страх, у темряві я бачив трикутники з блискавками всередині. Весь цей час я молився Богу, і Він вказав на істинний шлях. Я опинився у справжній Церкві Христовій, і сьогодні милістю Господа Ісуса Христа я – вільний, сповнений радості син Божий.

Спіритуалізм відрізняється від звичайного спіритизму тим, що тут не проводяться експерименти. Збори розпочиналися співом

і молитвою, читанням Біблії та роз'ясненням прочитаного; в цьому могли брати участь усі присутні. Коли з'являлася пауза і ставало тихо, медіум, який перебував у стані трансу, підводився зі свого місця й починав викладати Писання. Він говорив від десяти хвилин до півгодини. Найчастіше вступними словами були: “Мир вам, дорогі сини людські. Те, що я вам зараз принесу, є словами мого Отця на небі”. Медіум видавав себе за Божого ангела чи пророка Старого Заповіту, за доктора Мартина Лютера й так далі. На зборах було шість медіумів, які називали себе “Ложею істинного шляху” або “Ложею Емаус”. З них троє були медіумами-ораторами, троє – прозорливцями. Прозорливці бачать, що відбувається на зборах, наприклад: за стільцем медіума стоїть дух, коли людський дух залишає медіума, то чужий дух вселяється і діє через нього.

У колі своїх постійних членів, куди гостям вхід був заборонений, “Ісус Христос був особисто”, при цьому всі присутні схиляли коліна й по одному підповзали для отримання благословення. Вони видають спіритуалізм за чисте духовне вчення, ніби Господь Ісус Христос особисто навчає братів. Усі брати мають імена дванадцяти апостолів, медіуми – відомі біблійні імена. Три роки Ісус Христос повинен їх вчити, після чого спіритуалісти стають досконалыми. Все інше вони рішуче

відкидають як другорядне, тому що головне вони отримали через медіума безпосередньо від свого вчителя. Вони кажуть, що не викликають духів, а на землі вже є щось, залишене Богом для навчання і вдосконалення людини. І тепер до них сходять не звичайні духи, а освячені вищі істоти. Завдання спіритуалістів полягає в тому, щоб за допомогою молитов приводити до Бога душі померлих, які промовляють через медіумів. Якийсь говорив померлий, який відійшов у вічність 200 років тому. Він розповів, як грабував церкви; інший повідомив, що був убивцею. Братам-спіритуалістам необхідно було їх привести до Бога; для цього вони молилися разом із духами. Брати нагадували духам про хрест Ісуса Христа, про Його розп'яття, після чого дехто каюся. Інші, як і раніше, все відкидали. Зазвичай на зібранні були духи, які приходили раніше. Вони стверджували, що тепер перебувають на шляху до світла, і приводили із собою інших. Приходили й "товариші" зі злими намірами. Одного разу дух, що вселився в медіума, який у звичайному житті був досить слабким, проявив таку силу, що з ним ледве впоралися чотири брати. Врешті-решт медіум упав і хвилин п'ятнадцять лежав неживий, бездиханний. Тоді всі присутні молилися, щоб душа медіума повернулася до тіла. Коли медіум прийшов до тями, він мав такий вигляд, ніби

нічого не сталося. Але такі події відбувалися тільки у вузькому колі.

Спіритуалісти вітали духів словами: “Всі твої гріхи можуть бути прощеними. Навіть якщо вони червоні, як кров, вони можуть бути омитими та стати білішими від снігу”. Керівні брати маніпулювали погладженням, проводячи лінії від голови до ніг, щоб таким чином усунути зовнішній вплив. Вони стверджують, що на стан деяких утомлених і виснажених хворих впливають духи, які виснуть на людині, що має схильність до медіумства. Проведенням ліній вони передають цих духів присутньому медіуму. Найчастіше це померлі, які не можуть знайти спокій і мучать живих. Таким чином, духи часто розкривають те, що раніше було загадкою.

Якось одна пані, яка була медіумом, запросила мене на збори спіритуалістів. Використовуючи сили магнетизму, вона лікувала хворих, яким жоден лікар уже не міг допомогти. Усе вона робила безкоштовно. До неї приходило дуже багато людей. Там я зустрів сестру з нашої общини, яка брала участь у сеансах лікування, не вбачаючи в цьому нічого поганого. Вона сказала, що тут усе відбувається в ім'я Ісуса та з молитвою.

Гасло ложі: “Люби Бога та ближнього свого, як самого себе”. Члени ложі вже не перебувають у світі, але спрямовані до Бога».

Наскільки широко розповсюджений спіритуалізм видно з того, що всі отримані повідомлення стенографуються, розмножуються і надсилаються.

Таким чином видно, що диявол намагається всілякими шляхами обдурити людину; щоб ще міцніше її зв'язати, він охоче використовує тексти Біблії, молитви й імена триєдиного Бога. Але це не змінює суті справи: через речі, що здаються благочестивими, також можна потрапити під владу диявола.

Астрологія

На закінчення, щоб до нашого огляду потрапила й астрологія, тобто тлумачення долі по зірках, наведу уривок із листа.

«Нещодавно я написала одному астрологу в Берлін лист із проханням розкрити моє майбутнє. У відповіді він розповів, що в першій половині життя я не матиму щастя й удачі, але у другій, у зрілому віці, буду щасливою та задоволеною. Він напророкував мені два смертельно небезпечні нещасні випадки. Це, як втім і всі повідомлення астролога, мене стривожило. День і ніч я не маю спокою, прагну знайти умиротворення, але все даремно. Я читаю Біблію, але зрозуміти її не можу».

Чи не є це занепокоєння і страх достатнім доказом того, що звернення до астролога було помилкою і гріхом?!

Про наслідки занять астрологією можна прочитати в замітці, розміщеній у «Берлінер моргенпост». Газета повідомляє: «Вчора вранці пані М. (ім'я та повна адреса) звернулася до поліцейської дільниці Карлсхорст із заявою про те, що вона застрелила сина. Слідство підтвердило це самозвинувачення. Густав М. лежав у своєму ліжку з простреленою головою. На слідстві пані М. повідомила, що вона замовила гороскоп для сина, з якого дізналася, що він ніколи не буде повноцінною людиною, тобто на нього чекало страшне майбутнє. Після цього в жінки з'явилася нав'язлива думка врятувати сина від жахливої долі».

Хіба астролог, що склав гороскоп, не є співучасником цього вбивства? Але його за це не можна покарати, і він продовжуватиме своє соціально небезпечне ремесло.

Мабуть, цього достатньо для доказу, наскільки небезпечним є заняття астрологією. Жодне застереження не буде надмірним.

Дай Бог, щоб усі ці свідоцтва про пережиті страждання та наслідки чаклунства послужили тому, щоб відкрилися очі в багатьох скутих і заблукалих, аби вони усвідомили, що вся ця моторошна діяльність кидає їхні душі в сіті диявола.

Слава Богу, що можна закінчити не на цій тривожній ноті; ще є спасіння і звільнення для тих, хто зв'язався з дияволом.

Наведу уривок із листа, нещодавно опублікованого в церковному відривному календарі: «У вас теж багато хто займається спиритизмом? Тут щонайменше 20 гуртків, які проводять свої засідання. Навіть серед дітей організовано такі гуртки. Ми раді, що маємо деяку інформацію, і не хочемо брати участі у цих справах, бо це може мати сумні наслідки. Нещодавно в нас побувало молоде подружжя. Вони розповіли, що були повністю пов'язані кайданами спиритизму. Злі духи так переслідували бідолашну жінку, що вона опинилася на межі божевілля. Істинні християни з любов'ю взяли її допомогти. Після боротьби вона залишила всю магію і тепер із сяючим обличчям свідчить: “Якщо зараз сатана намагається мене спокусити, щоб вразити, то вже достатньо закликати ім'я Господа, і все минає”. Слава Богу, що в імені Ісуса Христа – благодать, спасіння і блаженство для всіх страждених жертв окультизму, яких нещадно мучить сатана. Немає ніде іншої благодаті, як тільки в Ісусі Христі, Яким спасаємося. Йому слава навіки!»

ЯК ЗВІЛЬНИТИСЯ ВІД ГРІХА ОКУЛЬТИЗМУ

Це важливе питання, до якого ми повинні звернутися.

Усвідомлення гріха

Передусім нам потрібно усвідомити, що йдеться про тяжкий гріх, який закриває доступ до неба, про що ясно та чітко написано в Біблії. Я ще раз нагадаю місця зі Священного Писання, які про це говорять.

«Не звертайтеся до духів померлих та до ворожбитів, і не доводьте себе до опоганення ними. Я – Господь, Бог ваш!» (Лев. 19:31).

«А душа, що звертається до померлих духів та до чарівників, щоб блудити за ними, – то Я зверну Своє лице проти тієї душі, і винищу того з-посеред народу його» (Лев. 20:6).

«А чоловік або жінка, коли будуть вони викликати духа мерців або ворожити, – будуть конче забиті, камінням закидають їх, кров їхня на них!» (Лев. 20:27).

«Чарівниці не залишиш при житті» (Вих. 22:17).

«Коли будеш входити до Краю, що дає тобі Господь, Бог твій, то не навчися чинити такого, як гидота цих народів. Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку свою через огонь, хто ворожить

ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахах, і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих. Бо гидота для Господа кожен, хто чинить таке, і через ті гидоти Господь, Бог твій, виганяє їх перед тобою. Бездоганний будеш ти перед Господом, Богом своїм» (Повт. 18:9–13).

«А лякливим, і невірним, і мерзким, і душогурам, і розпусникам, і чарівникам, і ідолянам, і всім неправдомовцям, – їхня частина в озері, що горить огнем та сіркою, а це – друга смерть!» (Об. 21:8).

«А поза ним будуть пси, і чарівники, і розпусники, і душогури, і ідоляни, і кожен, хто любить та чинить неправду» (Об. 22:15).

Ці рядки зі Священного Писання свідчать, що йдеться про гидоти перед Богом, про гріх, який карається каменуванням, вигнанням із народу та нового Єрусалима.

Знову підкреслюю: насамперед потрібно усвідомити, що це тяжкий гріх. Багато людей цього не розуміє, вважаючи подібні заняття розвагою. Коли говориш із ними про це, вони зі сміхом відповідають: «Та це ж дурниці! З гріхом аж ніяк не пов'язано. Це не від сатани!» Дехто каже, що він займався цим із дурного розуму та що не може собі навіть уявити, що через це над його життям може нависнути небезпека. Багато людей вважає, що це була

мирна та безневинна гра, яка не може мати серйозних наслідків. «Так чинити мені радив мій богобоязливий і благочестивий батько, а блаженна мати сама цим займалася, це не може бути чимось поганим», – запевняють вони. Доходить до того, що отримуєш ось такий лист: «Ви повинні покаятися і відкрито заявити, що не вважаєте замовляння чарами. Це є біблійний спосіб лікування, який перейшов до нас від апостолів. Це ясно доводить, що воно допомагає, якщо тільки віриш. Адже зцілення отримуєш іменем Бога».

Ті, хто так міркує, хто вважає це заняття нешкідливим, хто сприймає його як безневинний жарт, як біблійний цілющий спосіб, не вважаючи це гріхом, звісно, не каються. А хто не кається у причетності до чаклунства, той, зрозуміло, й не може звільнитися від кайданів, що сковують його життя. Слово Боже вказує, що тут ідеться про гріх чаклунства, який, якщо в ньому не покаялися, закриває для нас небо. Заговорювати й бути заговореним – це гріх чаклунства. Намагатися дізнатися майбутнє через ворожіння на картах або чаклування – це гріх чаклунства, яке Бог нам заборонив. Домагатися зцілення окультними шляхами, через носіння різних амулетів тощо – це гріх чаклунства. Займатися обертанням чашок, викликати дух померлих або спілкуватися з духом померлих, щоб здобути

від них відомості про потойбічний світ, – це гріх чаклунства.

Хто усвідомлює, що будь-який різновид чаклунства є гріхом, той навряд захоче мати справу бодай з одним його проявом, хоч який безневинний це має вигляд. Така людина зовсім не боїться числа 13 або крику сови, не чекає щастя від знайденої чи прибитої над порогом підкови або від листячка конюшини з чотирма пелюстками, вона не плюне через ліве плече, відповідаючи на питання про своє міцне здоров'я.

Це не такі вже і прості речі, як на перший погляд здається. Наше щастя і добробут визначаються не листочком конюшини чи знайденою підковою, а виключно Господом Богом. Чекати щастя від таких речей – значить відкинути сподівання на Бога та Його батьківську турботу. І це «тьху-тьху» або стукання по дереву є не чим іншим, як часткою поганства. Це означає – не зурочити хороше, наче наш Бог заздрісний і не бажає людям добра та здоров'я. Це «тьху-тьху» висловлює ту саму думку, що в баладі «Полікратів перстень» висловив Шиллер: «Мене лякає заздрість богів».

Чи можемо, чи наважуємося ми так думати про нашого Бога й Отця? Чи припустимо засмучувати Його язичницькими забобонами?! Усі забобонні страхи перед числами, днями й обрисами хмар треба викинути з нашого

життя. «...Досконала любов проганяє страх геть, бо страх має муку» (1 Ів. 4:18).

Деякі діти Божі тримаються таких забобонів. Вони просто не замислювалися над цим або ж не усвідомили їхнього справжнього значення. Але будь-яке марновірство є гріхом, є запереченням істинного Бога.

Тому перше, що потрібно зробити, це усвідомити, що будь-який вид чаклунства – це надзвичайно серйозний і важкий гріх.

Покаяння – зміна свідомості

Хто це усвідомив, той буде каятися. Це наступний крок. Що таке покаяння? Покаяння – це зміна свідомості. Той, хто кається, змінює власну свідомість. Він більше не може вважати чари нешкідливими, думати, що це лише жарти. Він повинен просити прощення в Бога за те, що так Його засмутив і так зганьбив Його святе ім'я. Слава Богу, що кров Ісуса Христа, Сина Божого, очищає від усякого гріха, отже, вона очищає й від гріха чаклунства.

Так, однак той, хто кається, може сказати: «Я ж не добровільно давав себе замовляти. Це трапилося, коли я був дитиною. Я не знав і не хотів того, що зі мною сталося».

Можливо. Але все одно це був гріх. Навіть якщо не власний гріх, це був батьківський гріх. І факт залишається фактом: навіть той, хто без своєї особистої волі в дитинстві був

заворожений, все одно перебуває під владою диявола. Диявол – ворог жорстокий. Йому байдуже, як саме людина опинилася в його тенетах: за власною волею чи чужою. З неймовірною жорстокістю він користується своїми правами, які отримав над зв'язаними з ним душами через гріх чаклунства.

Як часто я бачив людей, які опинилися під владою диявола, які страшенно мучаться богохульними думками, борються з бажанням самогубства, яких охоплюють напади туги тільки тому, що їх у ранньому дитинстві замовляли.

Лише одного боїться диявол: крові Ісуса Христа. Тому що кров Ісуса Христа – це знак спасіння та викуплення. Хто звертається до Ісуса, той стає під покровом крові Агнця, він захищений від губителя людських душ, як колись народ Ізраїля в пустелі.

Тому шукай захист у крові Агнця і проси Господа спасти й очистити тебе Його дорогоцінною кров'ю.

Віра й молитва

Молитва про спасіння кров'ю Ісуса повинна супроводжуватися вірою, що кров Христа дійсно очищає. Згідно з Посланням до ефесян ми «маємо в Ньому відкуплення кров'ю Його, прощення провин, через багатство благодаті Його» (Еф. 1:7). Молитва повинна спиратися

на віру в те, що Ісус Христос на хресті розчавив голову стародавнього змія, що там Він позбавив диявола влади. Але тут багато людей знову припускається великої помилки. Підраховано, що Біблія містить 36 тисяч обітниць. Але всі ці разом узяті обітниці нічого не вартують, якщо диявол зможе тебе переконати: «У тебе нічого не вийде, ти все одно загинеш!» Тож і виходить, одне слово сатани для людини, що перебуває під його владою, важить більше, ніж усі обітниці Ісуса Христа! Зрозумій нарешті, що ти робиш, довіряючи дияволу! Цим ти виставляєш Ісуса брехуном. Хіба ж Він на це заслужив? Чи не сказав Він: «Я – дорога, і правда, і життя»? Хіба не істина, що всі Божі обітниці у Христі? Амінь! Диявол же, навпаки, брехун від початку і батько брехні. Він обманює та бреше стражденним душам. Хіба ти цього ще не усвідомив?

До нашого падіння диявол надзвичайно привабливим зображує те, чого ми хотіли б досягти гріховним шляхом, а коли ми згрішимо, він знущається: «Твій гріх занадто великий, щоб його можна було пробачити». Хіба це не явний обман? І цьому шахраю ти можеш вірити? Слово диявола для тебе вагоміше, ніж Слово Боже? Ісус сказав: «Того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть» (Ів. 6:37). А ще: «Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки»

(Ів. 10:28). Тож кому ти зараз збираєшся вірити: дияволу чи Господу?

Повір, істинно так, як сказав Ісус: «Звершилось!» Повір тому, про що свідчить апостол Павло (Еф. 1:7): «...маємо в Ньому відкуплення кров'ю Його, прощення провин, через багатство благодаті Його». Повір же Господу! Він не обманює тебе. Він каже тобі правду. На Його Слово ти можеш покластися – «Слово Господнє повік пробуває!» (1 Петр. 1:25).

І не зв'яжуйся більше з дияволом, не звертай уваги на його шепіт! Яків сказав: «спротивляйтесь дияволу, – то й утече він від вас» (Як. 4:7). Коли ж сатана прийде, щоб посіяти сумніви, скажи йому ясно й виразно: «Написано!» Посилайся на Слово Боже, і він змушений буде тікати.

Отже, не вір більше дияволу, який тебе обманює, вір Господу. Він каже тобі істину! Він і є істина!

Молитовна підтримка

Отут ми стикаємося із сумною дійсністю: можемо знати, що гріх чаклунства прощений, але чари, що тяжіють над людиною, не зламані, не усунуті. Людина часто знає, що колишні гріхи їй прощено, але «старе творіння» все ще тягне назад, до старого гріха, тож знову і знову виявляються колишні слабкості. Що робити, якщо це відбувається?

Апостол Яків радить: «Отже, признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах, і моліться один за одного, щоб вам уздоровитись. Бо дуже могутня ревна молитва праведного» (Як. 5:16).

Хто не може самостійно вирватися і стати вільним, той повинен шукати молитовну підтримку, повинен просити спільного молитовного спілкування з духовними братами.

Ісус Христос обіцяв спільному молитовному спілкуванню особливе благословення: «Коли б двоє з вас на землі погодились про всяку річ, то коли вони будуть просити за неї, – станеться їм від Мого Отця, що на небі!» (Мт. 18:19). І продовжує: «Бо де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, – там Я серед них» (Мт. 18:20). Де двоє об'єднуються в молитві, щоб просити в Господа за словом Його і з волі Його, там незримо присутній Ісус Христос чує і допомагає. Так Він обіцяв. Тому шукай молитовного спілкування. Та шукай його не одноразово, шукай часто, шукай його знову і знову. Із власних спостережень я знаю, що така молитва допомагає тимчасово, а потім ворог знову проявляє свою силу. Тому спільну молитву треба повторювати. Це схоже на тяжке захворювання. Недостатньо один раз випити ліки, щоб негайно видужати. Їх потрібно приймати знову і знову, допоки хвороба не відійде назавжди.

Піст

Ісус сказав: «Цей же рід не виходить інакше, як тільки молитвою й постом» (Мт. 17:21). Це означає: за допомогою ревної молитви, сховавшись від світу і вбираючи силу згори. Наприклад, велике благословення приносить тимчасове перебування у християнському будинку відпочинку, де відчувається Дух Божий і панує сила віри, зі щоденним посвяченням свого часу Священному Писанню та молитві з вірою. Багато людей по милості Господній звільнилися від кайданів сатани саме в таких душеопікунських притулках.

Якщо є можливість, побувай у такому усамітненому, благословенному місці.

Молитва з покладанням рук

Було б дуже добре отримати допомогу через молитву з покладанням рук. Я часто переконувався в тому, що це хороший спосіб для того, аби зломити чари диявола. Наведу тільки один приклад, який підтверджує благословенність молитви з покладанням рук. Одна жінка написала, що її чоловік страждає на напади туги й перебуває під владою сатани через свою матір, яка захоплювалася ворожінням на картах. Я порадив: щойно в чоловіка станеться черговий напад, негайно розпочинайте молитися та класти на нього руки, бо

молитву з покладанням рук може здійснювати не лише керівник общини, а, як написано, й ті, хто вірить, можуть і повинні покладати руки. Минуло кілька місяців, і від цієї жінки я отримав нового листа: «Варто зауважити, що того дня, коли надійшов ваш лист, мій чоловік зазнав особливих мук. Тоді ми разом схилили коліна, і я поклала на нього руки, закликаючи кров Ісуса. Складалося враження, нібито з мого чоловіка несподівано зняли важкий тягар, усунули якийсь фізичний тиск. Туга зникла і протягом шести місяців не поверталася».

Наступний уривок про молитву з покладанням рук із «Марбургського зошита» № 4 Гергарда Кульмана показує її значення в душеопікунській сфері.

«Хто ж повинен покладати руки? У Якова читаємо: “Чи хворіє хто з вас? Хай покличе пресвітерів Церкви” (Як. 5:14). Серед них насамперед потрібно шукати тих, які у святості, з повною силою спроможні провести молитву з покладанням рук. З іншого боку, кількість віруючих, які мають цей дар, геть не обмежена колом таких служителів. Кожна община має сповнених благодаті християн, які наділені такою владою. Однак варто пам’ятати, що покладання рук проводиться людьми, які тісно пов’язані з релігійними общинами, а не мандрівними лікарями-чудотворцями. Потрібно

уникати покладання рук від тих людей, які не належать до жодної конкретної общини. Тільки таким чином можливе правильне душеопікунство, при якому виключена помилкова оцінка внутрішнього стану душі. Брати взагалі краще знають внутрішній стан людини, яка хоче, щоб над нею здійснили молитву з покладанням рук».

Піст і молитва мають виняткове значення для отримання ясності щодо можливості покладання рук (Дії, 13:2, 3). Цьому служінню у Старому Заповіті надається велике значення. Служитель, який мав перелом руки, не допускався до служіння біля вівтаря (Лев. 21:19). У світлі Нового Заповіту це означає, що людина, яка свідомо грішить, не має права брати участі в передачі благословення. Тому попередньо має відбутися внутрішнє очищення. І тільки тоді, коли людина щиро прагне підпорядкувати свою волю Богу, Він може благословити молитву з покладанням рук. Інакше існує серйозна небезпека через покладання рук передати іншому дух гріха, і стати передавачем не благословення, а прокляття. Приголомшлива історія про синів первосвященника Скеви (Дії, 19:13 і далі) показує, що сатанинські сили можуть здолати того, хто хоче допомогти одержимій людині, якщо попередньо не заручитися захистом і зброєю від Бога.

Приносити чужий вогонь перед Господом небезпечно для життя (Лев. 10:1), тому вважаю за необхідне нагадати вам слова апостола Павла: «Не рукополагай скоро нікого» (1 Тим. 5:22). Немає сумніву, що апостол Павло навмисно додав застереження: «Не приставай до чужих гріхів».

Подяка

Часто кайдани сатани проявляються в тому, що людину мучать богохульні думки. Як від них звільнитися? Для цих ситуацій хочу дати такі поради. Якщо ворог диктує тобі думки й ти впевнений, що вони йдуть не з твого серця, тоді спробуй відразу змінити хід своїх думок. Подумай про голгофський хрест та здійснене на ньому спасіння, дякуй Господу за це спасіння. Написано: «Хто жертву подяки приносить, той шанує Мене; а хто на дорогу свою уважає, Боже спасіння йому покажу!» (Пс. 49:23). Священне Писання постійно вчить нас не забувати молитися. У Посланні до ефесян (5:20) Павло нагадує, що ми повинні за все постійно дякувати Богу. Солунянам апостол пише, що ми маємо бути вдячними за все, бо в цьому воля Бога.

Я впевнений: постійна вдячність за спасіння є найкращим захистом проти богохульних думок. Якщо наше життя сповнене хвали та вдячності, то ворог втрачає свою владу над

нами. Тому вчімося завжди і за все дякувати Господу. А якщо такі думки прийдуть, тоді молитва подяки за хрест і кров Ісуса Христа швидко прожене думки, які нашіптє ворог. Правдиві слова поета: «Сатана тікає, коли бачить нас під хрестом».

Закликати ім'я Ісуса

Якщо богохульна думка все ж таки наздогнала тебе так несподівано, так швидко, що ти не в змозі молитися, поклич ім'я Ісуса. Це найдієвіший засіб. Написано: «Господнє Ім'я – сильна башта: до неї втече справедливий і буде безпечний» (Прип. 18:10). У хвилину душевної потреби, в сум'ятті серця ти лише поклич, вимови ім'я Ісуса, й одразу ж опинишся у башті спасіння, де матимеш надійний сховок, і звідти ворог нізащо тебе не дістане. А якщо ти не можеш ні молитися, ні говорити, ні думати, вимови ім'я: «Ісус». І ти побачиш – ворог відступить!

І чим частіше таким чином даватимеш відсіч, тим вплив диявола на тебе слабшатиме.

Не вимовляти богохульні думки

Хочу сказати тобі, читачу, на втіху те, про що не варто забувати, – Бог знає все. Він знає, що богохульні думки виходять не з твого серця, що вони огидні тобі. Тому Господь не покладає на тебе відповідальність за те, що

вони можуть прийти у твою голову. Але ти можеш їх прогнати, бо несеш повну відповідальність, якщо ці думки вимовиш уголос. Деякі люди скаржилися, що їх болісно переслідують такі думки, але вони завжди остерігалися їх занотовувати. Інші ж такої обережності й делікатності не виявляли, тому й викладали на папері ці огидні думки. Мені доводилося негайно поспішати під покров крові Ісуса, щоб ці брудні думки не залишалися в моїй пам'яті. Коли ж такі думки вимовлено вголос або написано на папері, вони набувають чинності.

Знищити книги і предмети для ворожіння

Наступна порада пов'язана з попередньою: все, що маєш із предметів або книг, які стосуються ворожіння, – негайно у вогонь! За часів Павла в Ефесі відбулося пробудження, і «багато-хто з тих, що ввірували, приходили, визнаючи та відкриваючи вчинки свої. І багато хто з тих, що займалися чарами, позносили книги свої та й перед усіма попалили. І злічили ціну їх, і вийшло на срібло п'ятдесят тисяч драхм» (Дії, 19:18, 19). Якщо у своєму будинку маєш щось подібне, то викинь усе у вогонь! Якщо маєш «шосту й сьому книги Мойсея» – негайно їх спали. Чи ж маєш «Сім небесних замків» або «небесний» лист? Усе – у вогонь! Туди ж нехай ідуть сонники

та книги із заклинаннями. У тебе до порогу прибита підкова? Віддери – й викинь. Може, на ланцюжку висить конюшина з чотирма пелюстками? Прибери її. Може, маєш карти або так звані «планшети», на яких пишуть думки? Спали. Нехай жодного гороскопу не буде у твоєму домі! Все, що якимось пов'язано з цими темними справами, ти повинен знищити. Необхідно спалити все до останньої нитки, що пов'язувала тебе з ворогом.

Старанне читання Біблії

Після того як обірвав усі мотузки, що зв'язували тебе з ворогом, потрібно зміцнювати зв'язки з Богом, частіше з Ним спілкуватися. Господь повинен увійти у твоє повсякденне життя. Для цього ти, насамперед, повинен щодня читати Біблію. Я пречудово знаю твоє заперечення щодо цієї поради: «Читаючи, я нічого не розумію. Для мене Біблія абсолютно закрита книга. Щойно налаштуюся на читання Біблії, як у моїй душі розгорається боротьба. Мене починають мучити богохульні думки. Щоб уникнути цієї боротьби, я краще зовсім залишу читання Біблії».

Ти помітив, чого цим досяг ворог? Він хоче через страждання відібрати у тебе Слово Боже. Навіщо? Тому що воно – хліб для твоєї душі. Щодня поглиблено читаючи Біблію, людина черпає силу опиратися гріху.

Через страждання диявол знову та знову намагається відштовхнути нас від читання Священного Писання. Він намагається переконати, що для цього зовсім немає часу або, принаймні, зараз не час її читати. Одразу ж виникнуть перешкоди, через які сприйняття Слова Божого стає неможливим. У такому випадку ворогові треба протиставити тверду, вкорінену звичку. Цьому можна навчитися в Даниїла, який тричі на день схиляв коліна і молився. Він поставив собі це за правило й не полишав навіть тоді, коли за молитву загрожувало покарання. Звичка молитися стала для пророка захистом. Ця звичка стане захистом і для нас, і тоді ворог навіть за допомогою страждань не зможе примусити нас припинити читання Біблії. Вироби в собі тверду звичку читати Слово Боже певного часу, найкраще рано-вранці; перед цим проси Святого Духа, щоб Він розкрив тобі Слово, щоб ти розумів і міг застосовувати Священне Писання у своєму житті.

Навіть якщо вважаєш, що для тебе більш зрозумілими є християнські книги та брошури, вони не повинні замінити тобі щоденне читання Біблії. І незабаром побачиш, як пелена, що закривала від тебе Слово Боже, спаде, і відчуєш, як разом із псалмоспівцем ти можеш сказати: «Для моєї ноги Твоє слово – світильник, то світло для стежки моєї»

(Пс. 118:105), і ти будеш славити разом із ним: «Радію я словом Твоїм, ніби здобич велику знайшов» (Пс. 118:162).

Постійність у молитві

Читання Біблії повинна супроводжувати молитва. Зараз тобі це важко. Інколи здається, ніби ворог затискає тобі рот, розсіює твої думки, ти засинаєш, щойно розпочинаєш молитися. Але нехай усе це не змусить тебе відмовитися від молитви. І якщо твої думки розсіюються, якщо ти при цьому засинаєш, промовляй уголос слова молитви, молися голосно! Не думай про те, що молитва повинна бути красивою. Красиві слова нічого не вартують, повір: Всевишній зважає лише на твоє серце. І якщо мова твоя плутана, це також не відіграє ролі. Молися щиро, говори Господу Богу простими, зрозумілими тобі словами, які маєш у глибині свого серці.

Якщо ти не знаєш, про що молитися, тоді нехай Слово Боже пошле тобі необхідні думки. Нехай прочитане в Біблії стане твоєю молитвою. Читаючи Слово Боже, безперервно, став собі питання: «Чи маю я це? Чи є це в мені? Чи знаю я про це?» І якщо цього ще не маєш, якщо цього тобі ще бракує, тоді молися. Так ти навчишся молитися. Читання та міркування над Священним Писанням завжди спонукатиме тебе до молитви.

Спілкування з дітьми Божими

Прагни постійного спілкування з дітьми Божими. Якщо ж у тому місці, де ти живеш, є община, приєднайся до неї та проси братів і сестер тобі допомогти, молитися з тобою і за тебе; використовуй кожен можливість зустрічі з дітьми Божими, щоб разом із ними читати Священне Писання й молитися. Ти побачиш: це дає силу душі, допомагає зростанню твоєї внутрішньої людини.

Якщо ж там, де ти живеш, немає ні общини, ні біблійного гуртка, тоді певною мірою їх може замінити якесь серйозне періодичне християнське видання або ж відвідування християнських конференцій, які час від часу проводяться в різних містах країни. Ці конференції часто є початком потужних потоків благословення. Багато хто знайшов свого Спасителя на таких зборах, багато хто відчув оновлення життєвих сил. Такі конференції варті того, щоб витратити на них свій дорожній час.

Перебувай поруч з Ісусом! Згадай розказану Ісусом історію про диявола, який вийшов із серця людини. Він ходив по пустельних місцях, поки не повернувся і не знайшов свій колишній будинок прибраним і прикрашеним. Тоді диявол покликав сім своїх приятелів, і людині стало гірше, ніж було раніше.

Ця історія застерігає, щоб ми весь час залишалися поблизу Ісуса, аби щодня відчували дію Святого Духа. Якщо ми не перебуваємо під захистом Ісуса, тоді ворог може прийти знову – і почнутися колишні страждання.

Союз із Господом

Якщо ти хочеш назавжди відійти від чар диявола, то повинен укласти союз із Господом і залишатися в цьому союзі постійно. Молися зі мною: «Я Твій! Скажи на це Своє амінь! Нехай Твоє ім'я, Ісусе, глибоко закарбується в моєму серці, з Тобою хочу все робити, з Тобою жити, з Тобою вмерти. Нехай це буде наш шлях і наш союз до останньої години». Будь мужнім, повне звільнення від кайданів сатани реальне. Є багато свідчень людей, які спираються на власний досвід.

Ось одне з таких свідчень. «Дванадцять років тому я з дурної цікавості дозволив поворожити собі на картах, а за чотири роки до того мені на обличчі замовляли бешиху. Я в ці речі не вірю, і замовляння не допомогло. Але за кілька місяців після ворожіння на картах на мене раптово зійшло таке сильне бажання вкоротити собі віку, що я був на волосині від того, аби безпричинно вистрибнути з вікна. Відтоді думки про самогубство приходили знову і знову, іноді здавалося, що в боротьбі з ними я втрачаю розум або частково вже

втратив. Зовні життя протікало тихо, спокійно, якщо не сказати – чудово. Востаннє боротьба з думками про самогубство сталася в серпні минулого року: ніби хтось силою тягнув мене в озеро. І тут я почув, точніше сказати, прочитав про чари, про владу темних сил, під впливом яких опиняється людина, яка займається чаклунством, замовляннями та ворожінням. Я дуже розсердився через ті дурниці, які нав'язуються людині. Минуло небагато часу, я став неймовірно знервованим, мене настільки охопили неспокій і душевні муки, що довелося вдатися до посиленої молитви. Щоб не втратити розум і життя, я молився день і ніч. А однієї безсонної ночі прийшло визволення, і я нарешті повірив, що звільнився від кайданів. Несподівано все всередині наповнилося радістю. Я майже фізично відчув звільнення від ланцюгів. Мене оточує невимовний спокій і тверда впевненість у спасінні, які так довго шукав, про які так наполегливо молився. Відтоді в мені живе щось нове. Я почувуюся захищеним і знаю, що перебуваю під охороною Господа. Тепер я можу боротися зі своєю запальністю і нетерпінням, раніше це не вдавалося. Я озираюся, сповнений радості й вдячності, і дивлюся вперед із великим сподіванням».

ВРАЖАЮЧЕ СВДЧЕННЯ

Лист, який підтверджує, що повне звільнення від влади окультизму реальне, я отримав, коли черговий наклад цієї книги вже вийшов із друку, тож навести уривки в розділах, де йдеться про спиритизм, уже не було можливості. Тому я наводжу його в цьому виданні наприкінці книги, як ще один доказ того, що шляхи звільнення від влади п'тьми існують. Водночас цей лист свідчить, що Господь у багатьох випадках використовував цю книгу для того, щоб вивести людей із рабства на свободу. У цьому листі вчитель з Австрії пише наступне: «Завжди, коли “одкровення”, “передача інформації на відстані” або “явлення присутнім” відбуваються за сприяння “чутливої”, “схильної до медіумства” особи, можна упевнено сказати, що йдеться про окультизм, незалежно від того, в якій формі це відбувається: спиритизм, гіпноз, навіювання, телепатія, безконтактне переміщення столу тощо.

Часто в якійсь компанії хтось тихо наспівує знайому пісню, і несподівано інший вигукує: “Я щойно згадував цю пісню!” Це і є телепатія – передача думки, що здійснюється несвідомо, без участі волі. Таким явищам, які відбуваються без нашої участі чи бажання, не слід надавати занадто великого значення, інакше можна опинитися в тенетах окультизму.

Людина, яка наспівувала пісеньку, і той, хто “щойно про неї згадував”, починають вважати себе “чутливими”, “схильними бути посередниками між людьми і духами”. Зав’язується розмова на тему, що пов’язана з такими явищами, з’являються спокуси – і... людина опиняється у путах! Наступною сходинкою затягування стає навіювання, спіритизм і гіпноз. Зараз я не можу про це писати, розповім лише те, що пережив на власному досвіді.

Експерименти з телепатією почалися з гри в карти: під час гри в “дурня” почав пробувати активно чи пасивно, залежно від власного бажання, телепатично впливати на гравців. Я вимагав у інших потрібні мені карти, а їх “змушував” брати ті карти, які були мені необхідні для виграшу, впливаючи на них без слів. Незабаром від гри в карти ми перейшли до “наукових” експериментів. У своєму середовищі ми виявили “медіума”, це був хлопець років вісімнадцяти. Він входив у стан трансу і починав думати або робити те, що я йому навіював (я знову не промовляв свої думки вголос). Одного разу я і ще шестеро осіб грали у “квартет”. Я подумав, що з картами мені завжди не щастило, та сьогодні твердо вирішив виграти. Інші гравці не мали уявлення про подібні речі, тому це значно полегшувало мою задачу. Я виграв послідовно одну за одною дев’ять партій, за винятком двох, які

виграли інші гравці. І все з таким величезним напруженням, використовуючи активну та пасивну телепатію. А після цього я вибіг на свіже повітря, щоб під дощем остудити свою розпалену голову. Тоді я ще не помітив той прихований пекельний вогонь, який злісно та підступно спалахнув і розгорався в моїй душі, тож навіть холодний дощ не міг погасити. О, якби ж я тільки знав, якби хоч хтось мене застеріг, яких пекельних страждань завдасть цей прихований вогонь, яке жахливе спустошення станеться, коли за п'ять років вирветься з глибини душі назовні, неначе виверження вулкана! Так, якби ж я знав, що все це означатиме, ніколи не пішов би з дурної цікавості на експерименти з телепатії та навіювання. Яка незрозуміла благодать Божа в тому, що Він не дозволив сатані наділити мене окультними силами, зробити мене співучасником відкритого гіпнозу та навіювання! Я ж неодмінно хотів усе це засвоїти, але, слава Богу, нічого не вийшло. До чого б я прийшов, якби опинився під впливом диявола тоді, коли був іще таким далеким від Господа Бога? Можливо, я став би відомим серед людей, але для Бога був би втрачений назавжди. Однак Всевишньому з Його безмежним терпінням і вірністю було вгодно проявити до мене милість і не допустити цього. За півроку після мого навернення до Господа диявол намагався

мене спокусити. Початком був “нешкідливий” експеримент із телепатії: протягом п’яти хвилин я вперше оволодів справжнім навіюванням, і за кілька годин масове навіювання та гіпноз припинили бути для мене чимось незвичайним. Минуло чотири дні, коли нарешті відчув, що повністю втратив зв’язок із Господом. Навіть більше, помітив, що все це я робив не силою свого навіювання, а що через мене діяли якісь сторонні сили. Але які? Це я чітко відчув і тілом, і душею! Бездонна порожнеча в душі, занепокоєння і невпевненість у всьому, при цьому нервові тремтіння в тілі, похмурий, сердитий погляд, якого всі боялися й намагалися уникнути. Як же я страждав! Та невимовна милість Бога проявилася в тому, що я чітко побачив наслідки, і це підштовхнуло мене до усвідомлення гріха. Якби я ще тоді, до свого покаяння, опанував ці диявольські здібності, я б, цілком імовірно, був повністю засліпленим і загинув навіки. Я вирішив заради Ісуса Христа покінчити з усім цим, за винятком (але це “за винятком” знову ледь не коштувало мені спасіння душі, здоров’я та життя) “наукових” експериментів. Нарешті я і це припинив, обмежившись лише експериментами, аби довести, що навіювання та гіпноз не можна використовувати ні для виховання, ні для лікування. Зрештою я і в цьому розпізнав хитрість диявола та розкаявся.

Я повідомив про це керівника експерименту і вирішив одразу й остаточно покінчити з усіма “експериментами”. До цього часу навіювання та гіпноз (хоча ми й не визнавали те, чим займалися, гіпнозом) неймовірно поширилися серед колег, як страшна епідемія. У нас відбувалися страшні речі. Раптом хтось падав на підлогу, злякавшись “носорога”, потім прокидався. Наслідком був сильний головний біль і цілковита втрата сприйняття. Людина ставала непрацездатною. Або хтось не міг сам прокинутися. Лише після тривалих зусиль вдавалося розбудити учасника експерименту. Все це відбувалося за моєї відсутності.

Одного разу я повертався від керівника експерименту й натрапив на групу людей, обличчя яких ніяк не міг розрізнити в темряві. Я поцікавився причиною їхнього зібрання, та виявилось, що тільки-но вдалося розбудити людину, яка впала. Це вимагало значних зусиль і сильного нервового напруження того, хто намагався розбудити людину. Тоді я крикнув у темряву: “Якщо все це нехайно не припиниться, мене звільнять із роботи!” – і пішов далі, щоб на самоті помолитися і повністю віддатися Господу. Після того ніхто більше не бачив і не чув таких історій. Я був спасений, але навіть не припускав, що цей важкий гріх, в який я впав (те, що тут розповів, лише невелика частина з цих п’яти моторошних років

мого життя), і його наслідки чинитимуть на мене сильний вплив, допоки вірою я все-все не принесу під кров Ісуса Христа. Адже жодна інша сила у світі не здатна зруйнувати силу диявольських чар. Протягом п'ятнадцяти місяців моє життя віри було жалюгідним існуванням і боротьбою, поки нарешті не зміг вигукнути: "А оце перемога, що світ перемогла, – віра наша!" І якби Бог по безмежній милості не допоміг мені, то де б я опинився?

За днів страшеного безбожництва, хоча і був наверненим, я читав книгу "У путах сатани". Я усвідомив, що цілковито перебуваю в цих путах, і розкаявся в усьому, що вважав гріхом. Зі свого досвіду можу сказати, що краще знищити зайве, ніж щось зберегти. Я знищив усе, що хоч якось нагадувало мені жахливе минуле. Навіть до так званих "дрібниць" поставився з великою серйозністю. Я знав, що перед святим Богом навіть "дрібниця" є смертельним гріхом. Наприклад, страх перед числом 13 або інше марновірство, пов'язане з числами, днями, діями (наприклад, якщо прощаються чотири людини, вони стежать, аби навхрест не подати одне одному руки) тощо. Жоден забобонний вислів не повинен злітати з моїх губ, навіть жартома. Так, я це відчув. Щодо диявола жодна обережність не буде зайвою, бо саме через такі "дрібниці" він тримає нас у своїх кайданах.

Поряд із грою в карти дуже поширені сонники. За вказівками цих книг люди грають у лотереї, навіть більше, всі свої надії вони покладають на цю книгу. Вони прив'язані до неї, мов до ідола. Вірять її словам, але не вірять Божим обітницям, не вірять Біблії, диявол украв у них цю віру!

Широко розповсюджений так званий “маятник”. Якби я сім років тому з окультної цікавості не пішов на публічний науково-експериментальний виступ із маятником, – продовжує автор листа, – я б уникнув чималих переживань! Ще трохи, і, як і багатьом спіритам, це коштувало б мені життя!

Чоловік однієї жінки, яку було прикуто важкою хворобою до ліжка, несподівано застрелив обох дітей і наклав на себе руки: всі вони були спіритами... В іншому районі Австрії чоловік застрелив двох дітей, дружину і себе: вони теж виявилися спіритами. З передсмертного листа випливало, що його нібито покликали до себе батьки. Якби я з народження не відчував страшну огиду до самогубства, то зі мною могло трапитися щось подібне. Я починав із “наукових” експериментів, розгойдував воду, шматочки заліза та міді, дерево, свинець, алюміній тощо. Незабаром настала черга фотографій, рукописів і листів, за якими я визначав характери людей, яким належали ці речі; незабаром під

“маятник” ліг алфавіт. “Завтра буде гарна погода?” – “Так!” – була відповідь. Це був початок; про їжу та питво згадував нечасто.

Дух наполегливо “навертав” мене до католицизму й закликав до паломництва в Марсель, під час якого з’явилися чотири злі духи, з якими “добрий” дух мав боротися. Цей “добрий” називався спочатку святим Фердинандом, королем Кастилії, далі – архангелом Гавриїлом, потім духом землі, потім – Ісусом і врешті-решт – Самим Богом.

Як довго я відвідував цю релігійну школу диявола! Він увібрав подобу ангела світла. Чого там тільки не навчали?! Втілення, дух землі, пантеїзм тощо.

Довго я не міг звільнитися від гордині, яку в мені постійно підживлювали. Гординя полягала в тому, ніби я є Іваном Хрестителем, який повинен підготувати шлях для пришестья Ісуса Христа. Згадуючи тепер усе це, я повинен сказати про найграндіознішу брехню диявола. Він запевняв, що все це Божий голос, бо ніяких “духів” більше не існує. Нарешті настали роки, коли я більше нічому не вірив, і все у сфері спиритизму пояснював анімізмом; я вважав, що це лише душевні сили, що вивільняються, коли людина перебуває у стані трансу, й через фантазії присутніх перетворюються на видіння, на духів. У чому полягала мета брехні диявола? Щоб я не прийшов

до такого важливого для мене усвідомлення: все це князі та влада темряви, які обманюють людей і тримають їх у своїх кайданах.

Якось пастор із Берліна проповідував про небезпеку занять спиритизмом. Тоді я неймовірно обурився на його слова і подумав: “Він сам спирт, якщо вірить в існування злих духів. Я в них не вірю, тому я не спирт”. Яка глибока помилка! Після свого покаяння я зовсім інакше дивлюся на ці речі. Я знаю про різні форми прояву спиритизму; найнебезпечнішими серед них є такі, в яких повідомлення отримують через медіумів, які говорять або пишуть, використовуючи алфавіти. Але якщо дивитися в корінь, то все це одне – обман диявола, батька брехні! І найбільша хитрість, в яку я теж повірив і якою він користується найчастіше, – це “шапка-невидимка”: диявол удає, ніби його зовсім не існує. Він умовляє свою жертву: “Злих духів у природі не існує, і диявола теж немає”.

Звісно, це його найбільша брехня. Багато людей їй повірило, і таким чином опинилося на гачку сатани. Нещасні, ошукані люди стверджують із великою, часто “науково доведеною” впевненістю: “Це не духи, це лише душевні сили, що подібні до магнітів, які ще не досліджені”. Коли мій Господь відкрив мені очі, я зрозумів, хто ці “ще не відомі науці сили”, дізнався, хто ворог моєї душі. Після цього

я почав мати справу не з якимось незримим ворогом, і дізнався, на кого мені “спрямувати вістря” або, краще сказати, від кого “захиститися хрестом”. Від хреста і крові Ісуса Христа всі темні сили відступають. Різниця лише в тім, що людина, яка прагне здобути перемогу над дияволом за допомогою хреста, спочатку повинна сама з каяттям і вірою впасти ниць перед хрестом Ісуса.

Ісус Христос відкрив мені Себе, воскреслого Христа, через чотири з половиною роки після моїх перших дослідів зі спиритизму. Але тоді я ще не прийшов до щирого каяття. Крім того, я недостатньо розумів призначення хреста і “сили крові, яка робить нас вільними”.

Щодо цих питань я мав власну думку, та завжди дратувався, коли віруючі християни говорили про “прощення в крові Агнця”. Я сприймав це як марновірство. Не знав, що справжня віра здавалася марновірством через те, що я сам іще перебував під владою забобонів і спиритизму. Часто п'яна людина вважає всіх навколо себе п'яними, але у власному сп'янінні зізнається рідко. Так було й зі мною.

Рівно за шість років після тих перших знаменних днів мого захоплення спиритизмом я читав лекцію, в якій засуджував спиритизм. Наступного дня на цю тему відбулася тривала дискусія, під час якої я зі щирою переконаністю все це називав справами диявола і хотів

на основі власного досвіду всім роз'яснити, як сили темряви перетворюються на ангела світла. Але в моїх словах бракувало найголовнішого – я сам іще не звільнився від старих пут, мене, як і раніше, вони зв'язували. Я не припускав, що ця залежність триватиме так довго. Я ще не до кінця усвідомив усю гріховність окультизму. Саме тоді Господь розпочав роботу для мого спасіння. Один із моїх колег придбав книгу “У путах сатани” і показав її мені. Я пробіг очима кілька сторінок і відразу переконався, що мені необхідно замовити цю книгу, що незабаром і зробив. Але відтоді моє внутрішнє життя втратило спокій. Я і раніше рідко міг зосередитися і молитися від усього серця, а тепер це стало абсолютно неможливо. Я намагався втішитися словами з пісні: “Якщо я і не завжди відчуваю Твою силу, але Ти навіть крізь ніч приведеш мене до мети”.

Прийшла книга – і ось тут усе розпочалося. Диявол систематично намагався позбавити мене душевних сил. Регулярно через день він доводив мене до такого гіркого стану, якого я не відчував навіть перед своїм поканням. Це було справжнє пекло. Наступного ж дня я трохи приходив до тями й уже міг із надією і довірою підіймати свої очі до Бога. Але наступного дня пекельні сили знову вирували в моїй душі. Нарешті я вирішив виконати своє рішення – прочитати книгу “У путах сатани”.

Я повністю змирився і вбачав у собі блудного сина. Господь повів мене так, що я почув проповідь про блудного сина, і знову став сподіватися на милість Божу, але на таку, якою я її уявляв. Звичайно, я вже не наважувався назвати марновірством віру у хрест Ісуса Христа, у пролиту за грішників кров, але істина від мене була ще прихована. Сатана – володар усіх гіпнотизерів – наказав мені: “Заплющ очі! Відтепер ти не зможеш більше розплющити очей!” – і я не міг, хоч як сильно цього хотів. Я прагнув якнайшвидше дійти до розділу “Як звільнитися”, тому що усвідомлював: причиною внутрішньої боротьби та сумнівів навіть після покаяння є влада диявола.

Три години тривала моя сповідь, диявол намагався перешкодити їй різними способами. Але я дочитав книгу до кінця. Після цього я лежав у ліжку, молячись до третьої години ночі. І в моїй душі ставало дедалі світліше. Усю свою надію я звернув на силу крові Ісуса. Багато чого ще залишалось загадкою для мене, але я вже відчував заспокійливу дію дивовижної істини. Протягом наступного дня, а це був перший день нового року, я без жалю спалив усе, що було пов’язано з моїм диявольським минулим. І в міру того як зменшувалася кількість цих предметів, у моїй душі з дивовижною силою зростали ясність, розуміння та впевненість у власному спасінні. Раніше

я робив короткі виписки про свій “спіритичний досвід”, аби запам’ятати деякі деталі. Але відчувши внутрішнє занепокоєння і невпевненість у молитві, я знову і знову подумки повертався до того, аби й ці нотатки спалити.

І скільки б диявол не виявляв підступність, кров і Дух Ісуса звільнили мене від важкої залежності, з якою я так довго боровся. Тепер я більше не дратуюся, коли чую про прощення гріхів кров’ю Агнця. З милості Господа той рік став для мене роком безмежної радості: хоч би що трапилося, я прихований у Господі!»

Ось так закінчується цей детальний лист.

Для мене буде великою радістю, якщо з допомогою цієї книги хоч деяким нещасним душам вдасться прорватися до хреста Ісуса!

Я завершую книгу піснею Дори Раппарт про силу й милість Господа:

«Великий Еммануїле, Джерело життя, великий Господи! Без Тебе я ніщо, тому почуй мене по милості Своїй, збережи мене від гріха!

Сатана хоче опанувати мною, відірвати мене від Тебе, Ісусе; якщо ж Ти, Христе, поруч зі мною, то вся підступність йому не допоможе.

Якщо я залишуся Тобі вірним, мій розп’ятий Ісусе, якщо до смерті я триматимуся за простромлену руку Твою, я залишуся вільним.

Вільним від гріха, вільним від жахів, вільним від пихатих помислів, йду я до своєї батьківщини; смерть – моє надбання, бо Ти – мій».

ПІСЛЯМОВА

Дорогий читачу!

Можливо, тебе торкнулися слова цієї книги. Знаєш, що ти пропачий грішник, на якого чекають страждання пекла. Ти зневірився й не знаєш, що робити? Якщо це дійсно так, то прислухайся до поради.

Але спочатку ми визначимося: основою для нашої віри, для будь-якого прояву духовного життя головним і єдиним авторитетом у пізнанні Бога є Біблія. І тільки Біблія!

Біблія говорить нам словами Ісуса Христа: «Хто до Мене приходить, Я не вижену геть» (Ів. 6:37). Ісус Сам сказав про Себе: «Син-бо Людський прийшов, щоб спасти загинуле» (Мт. 18:11).

Тобто твоє спасіння – мета пришестя Ісуса Христа в цей світ, сенс Його смерті на хресті та воскресіння з мертвих. Що конкретно тобі робити, аби рік за роком не кружляти від одного покаяння до іншого, так і не отримавши радості спасіння?

Кроки, які пропоную тобі зробити, найкраще здійснити у присутності служителя церкви або зрілого християнина. Якщо таких не знаєш, то можеш покаятися і сам.

Апостол Павло говорив: «Не зважаючи ж Бог на часи невідомости, ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися» (Дії, 17:30).

Як це зробити? Ти схиляєш коліна й кажеш (від усього серця, щиро, бо інакше це не варто й розпочинати):

«Господи, Боже мій! Я знаю, що я грішник. Я не тільки багато нагрішив. Мені навіть соромно перед Тобою називати всі свої гріхи, але я за своєю природою грішник, бо грішив із задоволенням. Будь милостивим до мене, грішного! Прости всі мої гріхи та очисти від всякої неправедності по милості Твоїй!

Господи Ісусе Христе, дякую Тобі, що Ти взяв на Себе всі мої гріхи, викупив й очистив! Дякую Тобі, Спасителю, за те, що Ти про мене сказав: "Хто до Мене приходить, Я не вижену геть!" І я прийшов до Тебе. І вірю від усього свого серця, що Ти мене не виженеш, а простиш і приймеш.

Дякую Тобі за прощення гріхів і дар вічного життя! Я вірю Твоєму Слову! Ти Сам сказав, що ті, хто в Тебе вірують і приймають від Тебе вічне життя, на суд не приходять, але перейшли від смерті до життя. Дякую Тобі, Господи!

Отче Небесний! Я вірю в Ісуса Христа, вірю Твоєму Слову. А Ти Сам сказав, що хто приймає Ісуса Христа, той стає дитям Божим. Я вірю Твоєму Слову. Відтепер я – Твоє дитя! Цю невимовну честь я приймаю з великою радістю та вдячністю!

Ти сказав у Своему Слові, що ті, хто в Тебе вірує, отримує дар Святого Духа. Я вірю Твоєму Слову і прошу: оселись у моєму серці Духом Твоїм Святим віднині й навіки.

Своє життя присвячую Тобі, Твоїй волі – всі свої діла, думки, слова – все Тобі віддаю! Ти – мій Бог, мій Господь і Спаситель! Тобі навіки належить моє життя!

Господи, мій Боже і Спаситель, я відрікаюся від сатани та його влади, від усіх його діл і всього, що в моєму житті з ним пов'язано. Тобі, Господи, віддаю життя своє та приймаю Твоє життя для слави Твоїї! Амінь!»

Якщо в цій молитві ти був щирим, то немає жодних сумнівів у тому, що Господь здійснив бажання твого серця. Відтепер ти – дитя Боже! Ти знаєш Його Слово, де написана велика обітниця: «А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його» (Ів. 1:12).

Зверни увагу на слова «владу дало дітьми Божими стати». Тепер ти маєш владу. Владу над гріхом, над спокусами, над самим собою. Донині гріх мав над тобою владу, а зараз ти маєш владу над ним. Користуйся цією владою. Привчи себе керуватися в думках, словах і ділах лише Словом Божим, тільки Його волею. Так ти зможеш змирити своє тіло силою Духа Святого, Який живе в тобі. І з часом твій характер почне змінюватися.

Щоб не розтратити цю силу, а укріпитися у вірі, вправлятися в освяченні, раджу щодня читати Євангеліє. Приділяй цьому щонайменше півгодини на день. Чим більше – то краще. Визнач для молитви певний час, аби таким чином привчити себе щоденно молитися. А також навчись молитися у своєму серці протягом дня безліч разів з будь-якого питання.

А зараз хочу дати дуже важливу пораду: знайди церкву, де проповідується Євангеліє, де поклоняються лише Ісусу Христу (без спілкування віруючому ніяк не обійтися), та охрестися. Хрещення певною мірою можна порівняти зі шлюбом. Хрещенням віруючий ототожнюється зі смертю Ісуса Христа та Його воскресінням: «Хто вірує й охреститься, – буде спасений, а хто не вірує – засуджений буде» (Мк. 16:16).

Ісус Христос наказав Своїм учням: «Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Духа Святого, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (Мт. 28:19-20). Віднині ти маєш служіння – свідчити іншим людям про те, що Ісус Христос зробив для тебе.

Вадим Білий

Ернст Модерзон

У ПУТАХ САТАНИ

Переклад з російської

друге видання

Директор *П. Давидюк*

Голова вид. МС «Світло на Сході» *В. Бенцель*

Переклад *О. Зенченко*

Випусковий редактор *О. Зенченко*

Коректор *І. Савченко*

Дизайн і верстка *М. Давидюка*

Вид. № 02.248. Підписано до друку 25.10.2021 р.

Папір - 80 г, CREMY. Формат 84x108/32.

Гарнітура: Cambria, Pt Sans

Друк офсетний. Умов. друк. арк. 7,56.

Тираж 3000 пр. Замовлення № 21-1259К.

РО «Українське місіонерське товариство „Світло на Сході“»,
вул. Хорольська, 30, м. Київ, 02090.

Ідентифікаційний код: 14300272.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготовлювачів
і розповсюджувачів
видавничої продукції від 15.02.2018, серія ДК, № 6016.

Надруковано в типографії ТОВ «Новий друк»,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, 02094.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготовлювачів
і розповсюджувачів
видавничої продукції від 28.07.2003, серія ДК, № 1447.